

(підпис)

ДИРЕКТИВА ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ (ЄС) 2018/843

від 30 травня 2018 року

про внесення змін до Директиви (ЄС) 2015/849 про запобігання використанню фінансової системи для цілей відмивання грошей або фінансування тероризму та про внесення змін до директив 2009/138/ЄС і 2013/36/ЄС

(Текст стосується ЄЄП)

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ПАРЛАМЕНТ І РАДА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ,

Беручи до уваги Договір про функціонування Європейського Союзу, зокрема його статтю 114,

Беручи до уваги пропозицію Європейської Комісії,

Після передачі проекту законодавчого акта національним парламентам,

Беручи до уваги висновок Європейського Центрального Банку ⁽¹⁾,

Беручи до уваги висновок Європейського економічно-соціального комітету ⁽²⁾,

Діючи згідно зі звичайною законодавчою процедурою ⁽³⁾,

Оскільки:

- (1) Директива Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2015/849 ⁽⁴⁾ є основним правовим інструментом запобігання використанню фінансової системи Союзу для цілей відмивання грошей та фінансування тероризму. Зазначена Директива, кінцевим строком транспозиції якої було 26 червня 2017 року, визначає ефективну та всеосяжні правові рамки для вирішення проблеми зі стягненням грошей чи майна, пов'язаних з терористичними цілями, вимагаючи від держав-членів визначити, зрозуміти та зменшити ризики, пов'язані з відмиванням грошей та фінансуванням тероризму.
- (2) Нещодавні терористичні напади продемонстрували виникнення нових тенденцій, зокрема щодо способів фінансування та здійснення операцій терористичними групами. Деякі сучасні технологічні послуги стають дедалі популярнішими як альтернативні фінансові системи, оскільки вони залишаються поза межами сфери регулювання права Союзу або користуються звільненням від правових вимог, які, можливо, більше не є виправданими. Щоб відповідати темпу розвитку тенденцій, необхідно вжити подальших заходів для забезпечення більшої прозорості фінансових транзакцій корпоративних та інших юридичних осіб, а також трастів і правових утворень, що мають структуру чи функції, подібні до трастів («подібні правові утворення»), задля вдосконалення існуючої превентивної бази та більш дієвої протидії фінансуванню тероризму. Важливо зазначити, що вжиті заходи повинні бути пропорційними ризикам.
- (3) Організація Об'єднаних Націй (ООН), Інтерпол та Європол повідомляють про зростання конвергенції між організованою злочинністю та тероризмом. Взаємозалежність між організованою злочинністю та тероризмом, а також зв'язок між кримінальними та терористичними групами становлять все більшу загрозу для безпеки Союзу. Запобігання використанню фінансової системи для цілей відмивання грошей або фінансування тероризму є невіддільною частиною будь-якої стратегії подолання зазначеної загрози.
- (4) Незважаючи на значні покращення в ухваленні та імplementації стандартів Групи з розробки фінансових заходів протидії відмиванню грошей (ФАТФ) та схвалення державами-членами діяльності Організації економічного співробітництва і розвитку щодо прозорості в останні роки, очевидно є необхідність подальшого збільшення загальної прозорості економічного та

ДИРЕКТИВА ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ (ЄС) 2018/843**від 30 травня 2018 року****про внесення змін до Директиви (ЄС) 2015/849 про запобігання використанню фінансової системи для цілей відмивання грошей або фінансування тероризму та про внесення змін до директив 2009/138/ЄС і 2013/36/ЄС****(Текст стосується ЄЄП)**

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ПАРЛАМЕНТ І РАДА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ,

Беручи до уваги Договір про функціонування Європейського Союзу, зокрема його статтю 114,

Беручи до уваги пропозицію Європейської Комісії,

Після передачі проекту законодавчого акта національним парламентам,

Беручи до уваги висновок Європейського Центрального Банку ⁽¹⁾,Беручи до уваги висновок Європейського економічно-соціального комітету ⁽²⁾,Діючи згідно зі звичайною законодавчою процедурою ⁽³⁾,

Оскільки:

- (1) Директива Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2015/849 ⁽⁴⁾ є основним правовим інструментом запобігання використанню фінансової системи Союзу для цілей відмивання грошей та фінансування тероризму. Зазначена Директива, кінцевим строком транспозиції якої було 26 червня 2017 року, визначає ефективну та всеосяжні правові рамки для вирішення проблеми зі стягненням грошей чи майна, пов'язаних з терористичними цілями, вимагаючи від держав-членів визначити, зрозуміти та зменшити ризики, пов'язані з відмиванням грошей та фінансуванням тероризму.
- (2) Нещодавні терористичні напади продемонстрували виникнення нових тенденцій, зокрема щодо способів фінансування та здійснення операцій терористичними групами. Деякі сучасні технологічні послуги стають дедалі популярнішими як альтернативні фінансові системи, оскільки вони залишаються поза межами сфери регулювання права Союзу або користуються звільненням від правових вимог, які, можливо, більше не є виправданими. Щоб відповідати темпу розвитку тенденцій, необхідно вжити подальших заходів для забезпечення більшої прозорості фінансових транзакцій корпоративних та інших юридичних осіб, а також трастів і правових утворень, що мають структуру чи функції, подібні до трастів («подібні правові утворення»), задля вдосконалення існуючої превентивної бази та більш дієвої протидії фінансуванню тероризму. Важливо зазначити, що вжиті заходи повинні бути пропорційними ризикам.
- (3) Організація Об'єднаних Націй (ООН), Інтерпол та Європол повідомляють про зростання конвергенції між організованою злочинністю та тероризмом. Взаємозалежність між організованою злочинністю та тероризмом, а також зв'язок між кримінальними та терористичними групами становлять все більшу загрозу для безпеки Союзу. Запобігання використанню фінансової системи для цілей відмивання грошей або фінансування тероризму є невіддільною частиною будь-якої стратегії подолання зазначеної загрози.
- (4) Незважаючи на значні покращення в ухваленні та імплементації стандартів Групи з розробки фінансових заходів протидії відмиванню грошей (ФАТФ) та схвалення державами-членами діяльності Організації економічного співробітництва і розвитку щодо прозорості в останні роки, очевидно є необхідність подальшого збільшення загальної прозорості економічного та фінансового середовища Союзу. Запобігання відмиванню грошей та фінансуванню тероризму не може бути дієвим, якщо середовище не буде вороже налаштованим до злочинців, які шукають укриття для своїх фінансів за допомогою непрозорих структур. Цілісність фінансової системи Союзу залежить від прозорості корпоративних та інших юридичних осіб, трастів і подібних правових утворень. Метою цієї Директиви є не тільки виявляти та розслідувати відмивання грошей, але й запобігати його виникненню. Посилення прозорості може бути сильним стримувальним фактором.
- (5) Досягнення цілей Директиви (ЄС) 2015/849 повинно продовжуватися, і будь-які зміни до неї повинні узгоджуватися з поточними діями Союзу в сфері протидії тероризму та фінансуванню тероризму, проте, такі зміни повинні вноситися з належним урахуванням фундаментального права на захист персональних даних, а також із дотриманням і застосуванням принципу пропорційності. Повідомлення Комісії Європейському Парламенту, Раді, Європейському економічно-соціальному комітету та Комітету

регіонів під назвою «Європейський порядок денний з безпеки» вказує на необхідність того, щоб заходи реагування на фінансування тероризму були більш дієвими та належними, підкреслюючи, що проникнення на фінансові ринки уможливило фінансування тероризму. Висновки Європейської Ради від 17–18 грудня 2015 року також наголосили на необхідності терміново вчинити подальші дії проти фінансування тероризму в усіх сферах.

- (6) Повідомлення Комісії Європейському Парламенту і Раді під назвою «План дій для посилення боротьби з фінансуванням тероризму» наголошує на необхідності адаптації до нових загроз та внесення відповідних змін до Директиви (ЄС) 2015/849.
- (7) Інструменти Союзу також повинні точно відображати тенденції та зобов'язання, взяті на міжнародному рівні. Тому необхідно врахувати Резолюцію Ради Безпеки ООН 2195 (2014) про загрози міжнародному миру та безпеці та резолюції Ради Безпеки ООН 2199(2015) і 2253(2015) про загрози міжнародному миру та безпеці, спричинені терористичними актами. Зазначені резолюції Ради Безпеки стосуються, відповідно, зв'язків між тероризмом і транснаціональною організованою злочинністю, запобігання отриманню терористичними групами доступу до міжнародних фінансових інституцій та поширення системи санкцій на Ісламську Державу в Іраку та Леванті.
- (8) Жодні зобов'язання Союзу не вимагають від надавачів, залучених до послуг з обміну між віртуальними валютами та офіційними валютами (тобто монетами і банкнотами, призначеними слугувати законним платіжним засобом країни, і електронних грошей країни, прийнятих як засіб обміну в країні випуску), а також відповідальних зберігачів гаманців, повідомляти про підозрілу діяльність. Тому терористичні групи можуть здійснювати перекази грошей до фінансової системи Союзу чи всередині мереж віртуальних валют, приховуючи перекази або користуючись деяким ступенем анонімності на таких платформах. Тому важливо розширити сферу застосування Директиви (ЄС) 2015/849, щоб включити надавачів, залучених до послуг з обміну між віртуальними валютами та офіційними валютами, а також відповідальних зберігачів гаманців. Для цілей протидії відмиванню грошей і фінансуванню тероризму, компетентні органи повинні мати змогу, через зобов'язаних суб'єктів, здійснювати моніторинг використання віртуальних валют. Такий моніторинг забезпечуватиме збалансований та пропорційний підхід, із забезпеченням технічного прогресу та високого ступеню прозорості у сферах альтернативних фінансів і соціального підприємництва.
- (9) Анонімність віртуальних валют уможливує їх потенційне протиправне використання у злочинних цілях. Включення надавачів, залучених до послуг з обміну між віртуальними валютами та офіційними валютами, і відповідальних зберігачів гаманців повністю не вирішить проблему анонімності, пов'язану з транзакціями у віртуальній валюті, тому що велика частина середовища віртуальної валюти залишатиметься анонімною, оскільки користувачі можуть також здійснювати транзакції без таких надавачів. Для протидії ризикам, пов'язаним з анонімністю, національні органи фінансової розвідки повинні мати змогу отримувати інформацію, що дозволить їм пов'язувати адреси віртуальних валют із особою власника віртуальної валюти. Крім того, потрібно додатково розглянути можливість дозволити користувачам добровільне самодекларування до призначених органів.
- (10) Не повинно бути плутанини між віртуальними валютами, електронними грошима, як визначено у пункті (2) статті 2 Директиви Європейського Парламенту і Ради 2009/110/ЄС ⁽⁵⁾, і ширшим поняттям «грошей», як визначено у пункті (25) статті 4 Директиви Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2015/2366 ⁽⁶⁾, а також грошовою вартістю, що зберігається на інструментах, звільнених на підставі пунктів (к) і (л) статті 3 Директиви (ЄС) 2015/2366, та ігровими валютами, які можуть використовуватися виключно у межах конкретного ігрового середовища. Незважаючи на те, що віртуальні валюти часто можуть використовуватися як засіб платежу, вони також можуть бути використані для інших цілей та мати ширше застосування, таке як засіб обміну, інвестицій, накопичення або використання в онлайн-казино. Ціллю цієї Директиви є охоплення усіх потенційних способів використання віртуальних валют.
- (11) Місцеві валюти, також відомі як додаткові валюти, які використовують у дуже обмежених мережах, таких як місто або регіон, та серед невеликої кількості користувачів, не повинні вважатися віртуальними валютами.
- (12) Ділові відносини або транзакції за участі третіх країн із високим рівнем ризику повинні бути обмежені, якщо виявлені значні недоліки у режимі протидії відмиванню грошей і фінансуванню тероризму відповідних третіх країн, за винятком випадків, коли застосовуються належні додаткові пом'якшувальні заходи або контрзаходи. У таких випадках із високим рівнем ризику та щодо таких ділових відносин або транзакцій держави-члени повинні вимагати від зобов'язаних суб'єктів застосовувати посилені заходи комплексної перевірки клієнтів задля управління такими ризиками та їх зменшення. Тому кожна держава-член визначає на національному рівні тип посилених заходів комплексної перевірки, яких потрібно вжити щодо третіх країн з високим рівнем ризику. Такі відмінні підходи держав-членів створюють слабкі місця в управлінні діловими відносинами за участі третіх країн із високим рівнем ризику, як визначено Комісією. Важливо підвищити дієвість списку третіх країн із високим рівнем ризику, встановленого Комісією, шляхом гармонізованого поведіння з такими країнами на рівні

Союзу. Такий гармонізований підхід, насамперед, повинен бути спрямований на посилення заходів комплексної перевірки клієнтів, якщо національне законодавство ще не вимагає таких заходів. Відповідно до міжнародних зобов'язань, державам-членам повинно бути дозволено вимагати від зобов'язаних суб'єктів, якщо застосовно, вживати додаткові пом'якшувальні заходи, що доповнюють посилені заходи комплексної перевірки клієнтів, відповідно до підходу на основі оцінки ризиків та з урахуванням конкретних обставин ділових відносин або транзакцій. Міжнародні організації та розробники стандартів, компетентні у сфері запобігання відмиванню грошей та протидії фінансуванню тероризму, можуть закликати застосовувати належні контрзаходи для захисту міжнародної фінансової системи від існуючих і суттєвих ризиків, пов'язаних із відмиванням грошей та фінансуванням тероризму, що походять із певних країн. Додатково, держави-члени повинні вимагати від зобов'язаних суб'єктів застосовувати додаткові пом'якшувальні заходи щодо третіх країн із високим рівнем ризику, як визначено Комісією, враховуючи заклики до контрзаходів і рекомендації, зокрема і висловлені ФАТФ, та обов'язки, що випливають з міжнародних угод.

- (13) З огляду на розвиток характеру загроз і вразливостей, пов'язаних із відмиванням грошей та фінансуванням тероризму, Союз повинен впровадити належний підхід щодо відповідності національних режимів протидії відмиванню грошей і фінансуванню тероризму вимогам на рівні Союзу, беручи до уваги оцінку дієвості таких національних режимів. Задля моніторингу правильної транспозиції вимог Союзу до національних режимів протидії відмиванню грошей і фінансуванню тероризму, дієвого виконання таких вимог та спроможності таких режимів забезпечити дієву превентивну базу, Комісія повинна ґрунтувати свою оцінку на національних режимах протидії відмиванню грошей і фінансуванню тероризму, що не повинно обмежувати оцінювання, здійснені міжнародними організаціями та розробниками стандартів, компетентними у сфері запобігання відмиванню грошей та протидії фінансуванню тероризму, такими як ФАТФ або Комітет експертів з оцінювання заходів протидії відмиванню грошей і фінансуванню тероризму.
- (14) Передплачені картки загального призначення мають законне використання та є інструментом, який сприяє соціальному та фінансовому залученню. Проте, анонімні передплачені картки легко використовувати для фінансування терористичних нападів і логістики. Тому важливо позбавити терористів цього засобу фінансування їхніх операцій шляхом подальшого зменшення лімітів транзакцій та максимальних сум, нижче яких зобов'язаним суб'єктам дозволено не застосовувати деякі заходи комплексної перевірки клієнтів, передбачені Директивою (ЄС) 2015/849. Тому, належним чином враховуючи потреби споживачів у використанні передплачених інструментів загального призначення та не перешкоджаючи використанню таких інструментів сприяння соціальному та фінансовому залученню, важливо знизити існуючі порогові рівні для анонімних передплачених карток загального призначення та здійснювати ідентифікацію клієнта при дистанційному платежі, коли сума транзакції перевищує 50 євро.
- (15) У той час як використання анонімних передплачених карток, випущених у Союзі, фактично обмежене територією Союзу, це не завжди так із подібними картками, випущеними у третіх країнах. Тому важливо забезпечити, щоб анонімні передплачені картки, видані за межами Союзу, могли використовуватися в Союзі, тільки якщо можна вважати, що вони відповідають вимогам, еквівалентним тим, що встановлені законодавством Союзу. Таке правило повинно бути введено в дію у повній відповідності до зобов'язань Союзу щодо міжнародної торгівлі, особливо положень Генеральної угоди про торгівлю послугами.
- (16) Органи фінансової розвідки відіграють важливу роль у визначенні фінансових операцій терористичних мереж, особливо транскордонних, і у виявленні їхніх спонсорів. Фінансова розвідка може мати вирішальне значення для розкриття сприяння терористичним злочинам, а також мереж і схем терористичних організацій. Внаслідок відсутності обов'язкових до виконання міжнародних стандартів органи фінансової розвідки суттєво відрізняються між собою за функціями, компетенціями та повноваженнями. Держави-члени повинні намагатися забезпечити більш ефективний та скоординований підхід до здійснення фінансових розслідувань, пов'язаних із тероризмом, у тому числі пов'язаних із протиправним використанням віртуальних валют. Проте, існуючі відмінності не повинні впливати на діяльність органів фінансової розвідки, зокрема на їхню спроможність здійснювати превентивний аналіз на підтримку всіх органів, відповідальних за розвідувальну, слідчу та судову діяльність, а також на міжнародну співпрацю. Під час виконання своїх завдань органи фінансової розвідки повинні мати доступ до інформації та можливість обмінюватися нею без перешкод, у тому числі через належну співпрацю з правозастосовчими органами. У всіх випадках підозри у злочинній діяльності та, зокрема, у випадках, пов'язаних із фінансуванням тероризму, інформація повинна надходити безпосередньо та швидко, без зайвих зволікань. Тому важливо продовжувати підвищення дієвості та ефективності органів фінансової розвідки шляхом уточнення їхніх повноважень та співпраці між органами фінансової розвідки.
- (17) Органи фінансової розвідки повинні мати можливість отримувати від будь-якого зобов'язаного суб'єкта всю необхідну інформацію, що стосується їхніх функцій. Їх необмежений доступ до інформації має важливе значення для забезпечення належного простеження грошових потоків та виявлення незаконних

мереж і потоків на ранній стадії. Потреба органів фінансової розвідки у отриманні додаткової інформації від зобов'язаних суб'єктів на підставі підозри у відмиванні грошей чи фінансуванні тероризму може бути викликана попереднім повідомленням про підозрілу транзакцію, отриманим органом фінансової розвідки, але також може бути викликана іншими засобами, такими як власний аналіз органів фінансової розвідки, розвідувальна інформація, надана компетентними органами, або інформація, якою володіє інший орган фінансової розвідки. Тому органи фінансової розвідки, у контексті своїх функцій, повинні мати можливість отримувати інформацію від будь-якого зобов'язаного суб'єкта, навіть без попереднього повідомлення. Це передбачає тільки запити на інформацію на основі чітко визначених умов, а не безсистемні запити на інформацію до зобов'язаних суб'єктів у контексті аналізу, здійснюваного органом фінансової розвідки. Орган фінансової розвідки також повинен мати можливість отримувати таку інформацію на запит іншого органу фінансової розвідки та обмінюватися інформацією з органом фінансової розвідки, який подав запит.

- (18) Метою органу фінансової розвідки є збирання та аналіз інформації, яку він отримує для встановлення зв'язків між підозрілими транзакціями та злочинною діяльністю, що лежить в їх основі, задля запобігання та протидії відмиванню грошей та фінансуванню тероризму, а також для поширення результатів аналізу такої інформації та додаткової інформації, отриманої компетентними органами, якщо є підстави для підозри у відмиванні грошей, пов'язаних предикатних злочинах або фінансуванні тероризму. Органи фінансової розвідки не повинен утриматися чи відмовлятися від обміну інформацією з іншим органом фінансової розвідки, самостійно чи на запит, з таких причин як відсутність визначеності пов'язаного предикатного злочину, через особливості національного кримінального законодавства та відмінності між визначеннями пов'язаних предикатних злочинів, або відсутність покликання на конкретні пов'язані предикатні злочини. Подібним чином, орган фінансової розвідки повинен надавати свою попередню згоду іншому органу фінансової розвідки на перелік інформації компетентним органам, незалежно від типу можливого пов'язаного предикатного злочину, з тим щоб уможливити ефективне виконання функції поширення інформації. Орган фінансової розвідки повідомили про труднощі в обміні інформацією на підставі відмінностей національних визначень деяких предикатних злочинів, таких як податкові злочини, які не гармонізовані правом Союзу. Такі відмінності не повинні перешкоджати взаємному обміну, поширенню інформації компетентним органам і використанню такої інформації, як це визначено цією Директивою. Органи фінансової розвідки повинні швидко, конструктивно та дієво забезпечувати найширший діапазон міжнародної співпраці з органами фінансової розвідки третіх країн у зв'язку з відмиванням грошей, пов'язаними предикатними злочинами та фінансуванням тероризму відповідно до рекомендацій ФАТФ та принципів Егмонтської групи щодо обміну інформацією між підрозділами фінансової розвідки.
- (19) Інформація пруденційного характеру, що стосується кредитних і фінансових установ, така як інформація, що стосується відповідності та належності директорів і акціонерів, механізмів внутрішнього контролю, врядування чи комплаєнсу та управління ризиками, часто є незамінною для належного нагляду за такими установами у контексті протидії відмиванню грошей і фінансуванню тероризму. Подібним чином, інформація щодо протидії відмиванню грошей і фінансуванню тероризму також є важливою для пруденційного нагляду за такими установами. Тому для обміну конфіденційною інформацією та співпраці між компетентними органами у сфері протидії відмиванню грошей і фінансуванню тероризму, що здійснюють нагляд за кредитними та фінансовими установами, і органами пруденційного нагляду не повинні створюватися перешкоди через правову невизначеність, що може виникнути внаслідок відсутності чітких положень у цій сфері. Роз'яснення правової бази є ще більш важливим, оскільки пруденційний нагляд у деяких випадках був доручений наглядовим органам, які не пов'язані з протидією відмиванню грошей і фінансуванню тероризму, таким як Європейський Центральний Банк (ЄЦБ).
- (20) Затримка в доступі органів фінансової розвідки та інших компетентних органів до інформації щодо особи володільців банківських і платіжних рахунків та депозитних сейфів, особливо анонімних, перешкоджає виявленню переказів грошей, пов'язаних із тероризмом. Національні дані, що дозволяють визначити належність одній особі банківських і платіжних рахунків і депозитних сейфів, є фрагментарними, що унеможлиблює своєчасний доступ до них для органів фінансової розвідки та інших компетентних органів. Тому важливо створити централізовані автоматизовані механізми, такі як реєстр або інформаційно-пошукова система, у всіх державах-членах як ефективний засіб для своєчасного доступу до інформації про особу володільців банківських і платіжних рахунків та депозитних сейфів, їхніх довірених осіб і бенефіціарних власників. При застосуванні положень про доступ, доцільно використовувати вже існуючі механізми, за умови, що національні органи фінансової розвідки можуть негайно та без застосування фільтрів отримати доступ до запитуваних даних. Держави-члени повинні розглянути можливість подання до таких механізмів іншої інформації, що вважається необхідною та пропорційною для дієвішого зменшення ризиків, пов'язаних з відмиванням грошей та фінансуванням тероризму. Повинна бути забезпечена повна конфіденційність таких запитів на відповідну інформацію з боку органів фінансової розвідки та компетентних органів, відмінних від органів, відповідальних за кримінальне переслідування.

- (21) Задля дотримання приватності та захисту персональних даних, мінімальні дані, необхідні для розслідувань щодо протидії відмиванню грошей і фінансуванню тероризму, повинні зберігатися у централізованих автоматизованих механізмах банківських і платіжних рахунків, таких як реєстри чи інформаційно-пошукові системи. Держави-члени повинні мати можливість визначати, збирання яких даних є корисним і пропорційним для забезпечення дієвої ідентифікації бенефіціарних власників, беручи до уваги існуючі системи та правові традиції. При транспонуванні положень, що стосуються таких механізмів, держави-члени повинні встановлювати періоди зберігання, еквівалентні періоду зберігання документації та інформації, отриманої при застосуванні заходів комплексної перевірки клієнтів. Держави-члени повинні мати можливість подовжувати період зберігання на загальних правових підставах, не вимагаючи ухвалення рішень у кожному окремому випадку. Такий додатковий період зберігання документів не повинен перевищувати п'яти додаткових років. Цей період не повинен обмежувати національне законодавство у визначенні інших вимог до зберігання даних, що дозволяє ухвалювати рішення у кожному окремому випадку для сприяння кримінальним або адміністративним провадженням. Доступ до таких механізмів повинен ґрунтуватися на принципі службової необхідності.
- (22) Точне визначення та перевірка даних фізичних і юридичних осіб має важливе значення для протидії відмиванню грошей та фінансуванню тероризму. Останні технічні розробки щодо поширення цифрових технологій на транзакції та платежі уможливають безпечну віддалену чи електронну ідентифікацію. Повинні бути враховані такі засоби ідентифікації, визначені у Регламенті Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 910/2014 ⁽⁷⁾, зокрема, щодо нотифікованих схем електронної ідентифікації та способів забезпечення транскордонного юридичного визнання, які пропонують інструменти з високим рівнем безпеки та забезпечують еталон, за яким можна перевіряти методи ідентифікації, встановлені на національному рівні. Додатково можуть бути враховані й інші безпечні віддалені чи електронні процеси ідентифікації, урегульовані, визнані, затверджені чи прийняті на національному рівні компетентними національними органами. У відповідних випадках, у процесі ідентифікації, також необхідно враховувати визнання електронних документів і довірчих послуг, як визначено у Регламенті (ЄС) № 910/2014. При застосуванні цієї Директиви повинен бути врахований принцип технологічної нейтральності.
- (23) Для визначення у Союзі публічних діячів держави-члени повинні видати списки конкретних функцій, які відповідно до національних законів, підзаконних нормативно-правових актів і адміністративних положень визнаються важливими суспільними функціями. Держави-члени повинні попросити кожную міжнародну організацію, акредитовану на їхній території, видати та підтримувати актуальний список важливих суспільних функцій у такій міжнародній організації.
- (24) У нинішній правовій базі до перевірки існуючих клієнтів застосовують підхід на основі оцінювання ризиків. Проте, зважаючи на вищий ризик відмивання грошей, фінансування тероризму та пов'язаних предикатних злочинів, пов'язаний із деякими посередницькими структурами, такий підхід може унеможливити своєчасне виявлення та оцінювання ризиків. Тому важливо також забезпечити регулярний моніторинг деяких чітко визначених категорій існуючих клієнтів.
- (25) Держави-члени наразі зобов'язані забезпечувати, щоб корпоративні та інші юридичні особи, зареєстровані на їхній території, отримували та зберігали достовірну, точну та актуальну інформацію щодо їхніх бенефіціарних власників. Потреба у точній та актуальній інформації щодо бенефіціарного власника є ключовим фактором відстеження злочинців, які в іншому випадку могли б приховати свою особу за корпоративною структурою. Глобально взаємозв'язана фінансова система дає змогу приховувати та переміщувати гроші по всьому світу, а особи, що відмивають гроші та фінансують тероризм, а також інші злочинці, все більшою мірою використовують таку можливість.
- (26) Необхідно уточнити конкретний фактор, що визначає, яка держава-член є відповідальною за моніторинг та реєстрацію інформації про бенефіціарних власників трастів та подібних правових утворень. Через відмінності у правових системах держав-членів деякі трасти та подібні правові утворення не підлягають моніторингу чи реєстрації ніде у Союзі. Інформація про бенефіціарних власників трастів та подібних правових утворень повинна бути зареєстрована там, де засновані чи проживають довірчі власники трастів чи особи, що обіймають еквівалентні посади у подібних правових утвореннях. Для забезпечення дієвого моніторингу та реєстрації інформації про бенефіціарне володіння трастами та подібними правовими утвореннями також є необхідною співпраця між державами-членами. Взаємозв'язок реєстрів бенефіціарних власників трастів та подібних правових утворень держав-членів забезпечив би доступ до цієї інформації, а також уникнення багаторазової реєстрації тих самих трастів і подібних правових утворень у межах Союзу.
- (27) Застосовні правила доступу до інформації про бенефіціарних власників трастів та подібних правових утворень повинні бути співмірними з відповідними правилами, застосовними до корпоративних та інших юридичних осіб. Через різноманіття типів трастів, що наразі існують у Союзі, а також через ще більше різноманіття подібних правових утворень, рішення про те, чи є траст або подібне правове утворення порівнянно подібним до корпоративних та інших юридичних осіб, повинно ухвалюватися державами-членами. Метою національного законодавства, що транспонує такі положення, повинно

бути запобігання використанню трастів або подібних правових утворень для цілей відмивання грошей, фінансування тероризму чи пов'язаних предикатних злочинів.

- (28) З огляду на різні характеристики трастів і подібних правових утворень, держави-члени повинні мати можливість відповідно до національного законодавства та правил захисту даних визначати рівень прозорості щодо трастів і подібних правових утворень, що не є співмірним до корпоративних та інших юридичних осіб. Ризики відмивання грошей та фінансування тероризму можуть відрізнятись, залежно від характеристик типу трасту чи подібного правового утворення, а розуміння таких ризиків може розвиватися з часом, наприклад, як результат оцінювання ризиків на національному та наднаціональному рівні. З цієї причини держави-члени повинні мати можливість надавати більш широкий доступ до інформації про бенефіціарних власників трастів та подібних правових утворень, якщо такий доступ є необхідним і пропорційним засобом із законною метою запобігання використанню фінансової системи для цілей відмивання грошей чи фінансування тероризму. При визначенні рівня прозорості інформації про бенефіціарних власників таких трастів чи подібних правових утворень держави-члени повинні належно враховувати захист фундаментальних прав осіб, зокрема права на приватність та захист персональних даних. Доступ до інформації про бенефіціарних власників трастів і подібних правових утворень повинен надаватися будь-якій особі, яка може продемонструвати законний інтерес. Доступ також повинен надаватися будь-якій особі, яка подала письмовий запит щодо трасту чи подібного правового утворення, яка утримує контрольну частку будь-якої корпоративної чи іншої юридичної особи, зареєстрованої за межами Союзу, або володіє такою часткою, через пряму або непряму власність, у тому числі через акції на пред'явника або інші форми контролю. Критерії та умови надання доступу на запити на інформацію про бенефіціарне володіння трастами і подібними правовими утвореннями повинні бути достатньо чіткими та відповідати цілям цієї Директиви. Держави-члени повинні мати можливість відхилити письмовий запит, якщо є обґрунтовані підстави підозрювати, що письмовий запит не відповідає цілям цієї Директиви.
- (29) Для забезпечення правової визначеності та рівних умов важливо чітко визначити, які правові утворення, засновані в межах Союзу, повинні вважатися подібними до трастів за їхніми функціями чи структурою. Тому від кожної держави-члена повинно вимагатися визначити трасти, якщо вони визнані національним законодавством, та подібні правові утворення, які можуть бути створені відповідно до її національної нормативно-правової бази або звичаю та мають подібні до трастів структуру чи функції, що дозволяють відокремити або відділити юридичну власність активів від бенефіціарної власності. Тому держави-члени повинні нотифікувати Комісії категорії, опис характеристик, назви та, якщо можливо, правові основи таких трастів і подібних правових утворень, для їх опублікування в *Офіційному віснику Європейського Союзу*, щоб дозволити іншим державам-членам ідентифікувати їх. Варто враховувати, що трасти та подібні правові утворення можуть мати різні правові характеристики на території Союзу. Якщо характеристики траста чи подібного правового утворення порівнянні за структурою чи функціями з характеристиками корпоративних та інших юридичних осіб, то доступ громадськості до інформації про бенефіціарне володіння сприятиме протидії зловживанням трастами та подібними правовими утвореннями, подібно до того, як доступ громадськості може сприяти запобігання зловживанню корпоративними та іншими юридичними особами для цілей відмивання грошей та фінансування тероризму.
- (30) Доступ громадськості до інформації про бенефіціарних власників уможливіє ретельніше вивчення інформації громадянським суспільством, у тому числі пресою та громадськими організаціями, та сприяє збереженню довіри до добросовісності ділових транзакцій та фінансової системи. Це може сприяти протидії зловживанням корпоративними та іншими юридичними особами і правовими утвореннями для цілей відмивання грошей та фінансування тероризму, як шляхом допомоги у проведенні розслідувань, так і через репутаційні наслідки, оскільки кожному, хто міг би вступати у транзакції, відома особа бенефіціарного власника. Це також полегшує своєчасний та ефективний доступ до інформації для фінансових установ, а також органів, у тому числі органів третіх країн, залучених до протидії таким злочинами. Доступ до такої інформації також допомагатиме розслідуванням відмивання грошей, пов'язаних предикатних злочинів і фінансування тероризму.
- (31) Впевненість інвесторів і широкої громадськості у фінансових ринках значною мірою залежить від наявності чіткого режиму розкриття інформації, який забезпечує прозорість бенефіціарної власності та структур управління компаній. Це особливо актуально для систем корпоративного врядування, які характеризуються концентрацією власності, зокрема для системи Союзу. З одного боку, наявність великих інвесторів, які мають значні права голосу та права на грошові потоки, може сприяти довгостроковому зростанню та продуктивності фірми. Однак, з іншого боку, бенефіціарні власники, що мають контроль над великою часткою голосів, можуть бути схильними до перенаправлення корпоративних активів і можливостей заради особистої вигоди за рахунок міноритарних інвесторів. Потенційне зростання впевненості у фінансових ринках як результат підвищення прозорості, що полягає у створенні середовища, менш придатного для використання в цілях відмивання грошей та фінансування тероризму, повинно розглядатися не як мета, а як позитивний побічний ефект.
- (32) Впевненість інвесторів і широкої громадськості у фінансових ринках значною мірою залежить від

наявності чіткого режиму розкриття інформації, який забезпечує прозорість бенефіціарної власності та структур контролю корпоративних та інших юридичних осіб, а також деяких типів трастів і подібних правових утворень. Тому держави-члени повинні забезпечувати надання доступу до інформації про бенефіціарних власників у достатньо узгоджений та скоординований спосіб, шляхом встановлення чітких правил доступу для громадськості, з тим щоб треті особи на усій території Союзу могли встановити, хто є бенефіціарними власниками корпоративних та інших юридичних осіб, а також деяких типів трастів і подібних правових утворень.

- (33) Тому держави-члени повинні забезпечити надання доступу до інформації про бенефіціарне володіння корпоративними та іншими юридичними особами у достатньо узгоджений та скоординований спосіб через центральні реєстри, у яких визначена інформація про бенефіціарне володіння, шляхом встановлення чітких правил доступу громадськості, з тим щоб треті сторони на усій території Союзу могли з'ясувати, хто є бенефіціарними власниками корпоративних та інших юридичних осіб. Важливо також установити узгоджену правову базу, яка забезпечить кращий доступ до інформації про бенефіціарних власників трастів та подібних правових утворень, якщо вони зареєстровані у Союзі. Застосовні правила доступу до інформації про бенефіціарних власників трастів та подібних правових утворень повинні бути співмірними з відповідними правилами, застосовними до корпоративних та інших юридичних осіб.
- (34) У всіх випадках, як щодо корпоративних та інших юридичних осіб, так і щодо трастів і подібних правових утворень, потрібно прагнути до справедливого балансу, зокрема, між загальним суспільним інтересом щодо запобігання відмиванню грошей та фінансуванню тероризму та фундаментальними правами суб'єктів даних. Набір даних, що підлягає оприлюдненню, повинен бути обмежений, чітко та вичерпно визначений, і мати загальний характер, з тим щоб мінімізувати потенційну шкоду для бенефіціарних власників. У той же час, інформація, доступ до якої надається громадськості, не повинна суттєво відрізнятись від даних, які наразі збирають. Щоб обмежити втручання у право на повагу до приватного життя бенефіціарних власників у цілому та для захисту їхніх персональних даних зокрема, така інформація повинна за своєю суттю бути пов'язаною зі статусом бенефіціарних власників корпоративних та інших юридичних осіб, а також трастів і подібних правових утворень, і повинна чітко стосуватися сфери економічної діяльності, в якій діють бенефіціарні власники. У тих випадках, коли вища посадова особа була визначена бенефіціарним власником тільки *ex officio*, а не через володіння часткою власності чи здійснення контролю у інший спосіб, це повинно бути чітко зазначено у реєстрах. Щодо інформації про бенефіціарних власників, особливо іноземних, держави-члени можуть передбачити, щоб до центрального реєстру була включена інформація про їхнє громадянство. Щоб спростити реєстраційні процедури, та оскільки переважна більшість бенефіціарних власників буде громадянами держави, яка веде центральний реєстр, держави-члени можуть виходити з того, що бенефіціарні власники є їхніми громадянами, якщо не внесений запис про протилежне.
- (35) Підвищена увага громадськості сприятиме запобіганню зловживанню юридичними особами та правовими утвореннями, включно з ухилянням від сплати податків. Тому важливо, щоб інформація про бенефіціарне володіння залишалася доступною через національні реєстри та через систему взаємозв'язку реєстрів протягом принаймні п'яти років після того, як припинили існувати підстави для реєстрації інформації про бенефіціарне володіння трастом або подібним правовим утворенням. Проте, держави-члени повинні мати можливість передбачити у законі, що опрацювання інформації про бенефіціарне володіння, у тому числі персональних даних, здійснювалося і для інших цілей, якщо таке опрацювання відповідає меті, що становить суспільний інтерес, і є необхідним і пропорційним засобом досягнення законних цілей у демократичному суспільстві.
- (36) Крім того, для забезпечення пропорційного та збалансованого підходу та гарантування прав на приватне життя та захист персональних даних, держави-члени повинні мати можливість передбачити звільнення від розкриття інформації про бенефіціарних власників через відповідні реєстри та від доступу до такої інформації за виняткових обставин, коли така інформація піддаватиме бенефіціарного власника непропорційному ризику шахрайства, викрадення, шантажу, вимагання, домагання, насильства чи залякування. Держави-члени повинні також мати можливість вимагати онлайн-реєстрацію для ідентифікації будь-якої особи, яка подає запит на інформацію з реєстру, а також сплату збору за доступ до інформації у реєстрі.
- (37) Взаємозв'язок центральних реєстрів держав-членів, у яких зберігається інформація про бенефіціарних власників, через Європейську центральну платформу, засновану Директивою Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2017/1132 ⁽⁸⁾, вимагає узгодження національних систем, що мають різні технічні характеристики. Це передбачає ухвалення технічних інструментів і специфікацій, які повинні враховувати відмінності між реєстрами. Для того, щоб забезпечити уніфіковані умови для імплементації цієї Директиви, необхідно наділити Комісію виконавчими повноваженнями для вирішення таких технічних і операційних питань. Такі повноваження повинні здійснюватися згідно з експертною процедурою, зазначеною в статті 5 Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 182/2011 ⁽⁹⁾. У будь-якому разі, залучення держав-членів до функціонування всієї системи повинно забезпечуватися

шляхом регулярного діалогу між Комісією та представниками держав-членів з питань, що стосуються функціонування системи та її подальшого розвитку.

- (38) Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2016/679 ⁽¹⁰⁾ застосовують до опрацювання персональних даних на підставі цієї Директиви. Як наслідок, про це необхідно повідомляти фізичних осіб, чії особисті дані як бенефіціарних власників зберігаються у національних реєстрах. Крім того, повинні надаватися тільки актуальні особисті дані, що відповідають дійсному бенефіціарному власнику, а бенефіціари повинні бути поінформовані про свої права на підставі наявної правової бази Союзу щодо захисту даних, як визначено у Регламенті (ЄС) 2016/679 і Директиві Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2016/680 ⁽¹¹⁾, а також про процедури, застосовні до здійснення таких прав. Додатково, щоб запобігти зловживанню інформацією, яку містять реєстри, та щоб збалансувати права бенефіціарних власників, держави-члени можуть вважати за доцільне розглянути питання надання бенефіціарному власнику інформації, що стосується особи, яка подає запит, разом із правовими основами для такого запиту.
- (39) Якщо повідомлення з боку органів фінансової розвідки або компетентних органів про розбіжності поставить під загрозу розслідування, що триває, органи фінансової розвідки або компетентні органи повинні затримати повідомлення про розбіжність до моменту зникнення причини неповідомлення. Крім того, органи фінансової розвідки і компетентні органи не повинні повідомляти про будь-яку розбіжність, якщо це суперечитиме будь-яким положенням національного законодавства про конфіденційність або становитиме неправомірне попередження.
- (40) Ця Директива не обмежує захист персональних даних, які компетентні органи обробляють відповідно до Директиви (ЄС) 2016/680.
- (41) Доступ до інформації та визначення законного інтересу повинні регулюватися правом держави-члена, в якій заснований чи проживає довірчий власник трасту чи особа, що обіймає еквівалентну посаду в подібному правовому утворенні. Якщо довірчий власник трасту чи особа, що обіймає еквівалентну посаду в подібному правовому утворенні, не заснована чи не проживає у жодній із держав-членів, доступ до інформації та визначення законного інтересу повинні регулюватися правом держави-члена, у якій зареєстрована інформація про бенефіціарного власника трасту або подібного правового утворення відповідно до положень цієї Директиви.
- (42) Держави-члени повинні визначати у своєму національному праві законний інтерес і як загальне поняття, і як критерій для отримання доступу до інформації про бенефіціарного власника. Зокрема, такі визначення не повинні обмежувати поняття законного інтересу справами, за якими тривають адміністративні чи судові провадження, і повинні дозволяти врахування превентивної роботи у сфері протидії відмиванню грошей, протидії фінансуванню тероризму та пов'язаним предикатним злочинам, що здійснюється неурядовими організаціями та журналістами-розслідувачами, у відповідних випадках. Після встановлення взаємозв'язку реєстрів бенефіціарних власників у державах-членах, як національний, так і транскордонний доступ до реєстру кожної держави-члена повинен надаватися на основі визначення законного інтересу в державі-члені, в якій інформація, що стосується бенефіціарного власника трасту або подібного правового утворення, була зареєстрована відповідно до положень цієї Директиви на підставі рішення відповідних органів такої держави-члена. Щодо реєстрів бенефіціарних власників у державах-членах, держави-члени також повинні мати можливість створювати механізми оскарження рішень про надання чи відмову в доступі до інформації про бенефіціарних власників. Задля забезпечення впорядкованої та ефективної реєстрації та обміну інформацією, держави-члени повинні забезпечувати, щоб їхні органи, відповідальні за реєстр інформації про бенефіціарних власників трастів чи подібних правових утворень, співпрацювали із відповідними органами інших держав-членів, обмінюючись інформацією про трасти та подібні правові утворення, що регулюються законодавством однієї держави-члена, але керівництво якими здійснюється в іншій державі-члені.
- (43) Транскордонні кореспондентські відносини з установою-респондентом третьої країни характеризуються тривалим повторюваним характером. Відповідно, держави-члени, вимагаючи впровадження заходів посиленої комплексної перевірки у цьому конкретному контексті, повинні враховувати, що кореспондентські відносини не включають одноразові транзакції або здатність обмінюватися повідомленнями саму по собі. Більш того, визнаючи, що не всі транскордонні кореспондентські банківські послуги мають однаковий рівень ризику відмивання грошей та фінансування тероризму, інтенсивність встановлених цією Директивою заходів може бути визначена шляхом застосування принципів підходу на основі оцінки ризиків, не роблячи передчасних висновків про рівень ризику відмивання грошей та фінансування тероризму, що становить фінансова установа-респондент.
- (44) Важливо забезпечити правильну імплементацію правил протидії відмиванню грошей та протидії фінансуванню тероризму зобов'язаними суб'єктами. У такому контексті держави-члени повинні посилити роль органів публічної влади, що діють як компетентні органи, на які покладені обов'язки протидії відмиванню грошей та фінансуванню тероризму, у тому числі органи фінансової розвідки, органів, що виконують функцію розслідування чи переслідування за відмивання грошей, пов'язані

предикатні злочини та фінансування тероризму, відстеження, вилучення чи замороження та конфіскації злочинних активів, органів, що отримують звіти про транскордонне перевезення валюти та цінних паперів на пред'явника, що можуть передаватися, та органів, що мають наглядові та моніторингові обов'язки задля забезпечення дотримання вимог зобов'язаними суб'єктами. Держави-члени повинні посилити роль інших відповідних органів, у тому числі антикорупційних і податкових органів.

- (45) Держави-члени повинні забезпечувати дієвий та неупереджений нагляд за всіма зобов'язаними суб'єктами, бажано здійснюваний органами публічної влади через окремий і незалежний національний регулятор або наглядовий орган.
- (46) Злочинці переміщують незаконні доходи через численних фінансових посередників, щоб уникнути виявлення. Тому важливо, щоб кредитні та фінансові установи мали можливість обмінюватися інформацією не тільки між членами групи, але і з іншими кредитними та фінансовими установами з належним урахуванням правил захисту даних, визначених у національному законодавстві.
- (47) Компетентні органи, що здійснюють нагляд за дотриманням зобов'язаними суб'єктами положень цієї Директиви, повинні мати можливість співпрацювати та обмінюватися конфіденційною інформацією, незалежно від їхнього характеру чи статусу. Для цього такі компетентні органи повинні мати належну правову основу для обміну конфіденційною інформацією, а для співпраці між компетентними наглядовими органами у сфері протидії відмиванню грошей і фінансуванню тероризму та органами пруденційного нагляду не повинні створюватися неумисні перешкоди через правову невизначеність, що може бути спричинена відсутністю чітких положень у цій сфері. Нагляд за дієвою імплементацією групової політики з протидії відмиванню грошей і фінансуванню тероризму повинен здійснюватися відповідно до принципів та умов консолідованого нагляду, як встановлено у відповідному європейському секторальному законодавстві.
- (48) Обмін інформацією та надання допомоги між компетентними органами держав-членів є вкрай важливим для цілей цієї Директиви. Відповідно, держави-члени не повинні забороняти або встановлювати необґрунтовані чи неналежні обмежувальні умови для такого обміну інформацією чи надання допомоги.
- (49) Відповідно до Спільної політичної декларації держав-членів і Комісії від 28 вересня 2011 року про пояснювальні документи ⁽¹²⁾ держави-члени взяли зобов'язання в обґрунтованих випадках супроводжувати нотифікацію своїх інструментів транспонування одним або декількома документами, що пояснюють зв'язок між компонентами директиви та відповідними частинами національних інструментів транспонування. Щодо цієї Директиви, законодавець вважає надання таких документів обґрунтованим.
- (50) Оскільки ціль цієї Директиви, а саме захист фінансової системи засобами запобігання, виявлення та розслідування відмивання грошей та фінансування тероризму, не може бути достатньою мірою досягнута державами-членами, оскільки індивідуальні інструменти, ухвалені державами-членами для захисту своїх фінансових систем, можуть бути несумісними із функціонуванням внутрішнього ринку та із приписами щодо верховенства права і публічної політики Союзу, а радше, з огляду на масштаб і наслідки дій, може бути краще досягнута на рівні Союзу, Союз може ухвалювати інструменти відповідно до принципу субсидіарності, як зазначено у статті 5 Договору про Європейський Союз. Згідно з принципом пропорційності, як викладено у згаданій статті, ця Директива не виходить за межі необхідного для досягнення такої цілі.
- (51) Ця Директива поважає фундаментальні права та дотримується принципів, визнаних у Хартії фундаментальних прав Європейського Союзу («Хартія»), зокрема право на повагу приватного та сімейного життя (стаття 7 Хартії), право на захист персональних даних (стаття 8 Хартії) і свободу підприємництва (стаття 16 Хартії).
- (52) При складанні звіту з оцінюванням імплементації цієї Директиви Комісія повинна належним чином розглянути питання дотримання фундаментальних прав і принципів, визнаних Хартією.
- (53) З огляду на потребу терміново імплементувати інструменти, ухвалені задля посилення режиму Союзу, встановленого для запобігання відмиванню грошей та фінансуванню тероризму, а також у зв'язку з взятими державами-членами зобов'язаннями щодо швидкої транспозиції Директиви (ЄС) 2015/849, зміни до Директиви (ЄС) 2015/849 повинні бути транспоновані до 10 січня 2020 року. Держави-члени повинні створити реєстри бенефіціарного володіння для корпоративних та інших юридичних осіб до 10 січня 2020 року, а для трастів і подібних правових утворень — до 10 березня 2020 року. Центральні реєстри повинні бути взаємозв'язані через Європейську центральну платформу до 10 березня 2021 року. Держави-члени повинні створити централізовані автоматизовані механізми, які дозволять ідентифікувати володільців банківських і платіжних рахунків та депозитних сейфів до 10 вересня 2020 року.
- (54) Згідно зі статтею 28(2) Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 45/2001 ⁽¹³⁾ було проведено консультації з Уповноваженим Європейської Комісії із захисту даних, який надав висновок

2 лютого 2017 року ⁽¹⁴⁾.

(55) Отже, необхідно внести відповідні зміни до Директиви (ЄС) 2015/849,
УХВАЛИЛИ ЦЮ ДИРЕКТИВУ:

Стаття 1

Зміни до Директиви (ЄС) 2015/849

До Директиви (ЄС) 2015/849 внести такі зміни:

(1) до пункту (3) статті 2(1) внести такі зміни:

(a) пункт (a) викласти у такій редакції:

«(a) аудитори, зовнішні бухгалтери та податкові консультанти, а також будь-яка інша особа, що зобов'язується надавати, безпосередньо або через інших осіб, з якими така особа пов'язана, матеріальну допомогу, сприяння або консультації з податкових питань, якщо така діяльність становить її основну ділову або професійну діяльність;»;

(b) пункт (d) викласти у такій редакції:

«(d) агенти з нерухомого майна, включаючи випадки, коли вони діють як посередники під час здавання в оренду нерухомого майна, але лише стосовно транзакцій, за якими щомісячна орендна плата становить 10 000 євро або більше;»;

(c) додати такі пункти:

«(g) надавачі послуг обміну віртуальних валют на офіційні валюти і навпаки;

(h) надавачі послуг електронних гаманців;

(i) особи, що здійснюють торгівлю витворами мистецтва або виступають як посередники в такій торгівлі, включаючи випадки, коли таку діяльність провадять мистецькі галереї та аукціонні дома, якщо вартість транзакції або серії пов'язаних транзакцій становить 10 000 євро або більше;

(j) особи, що надають послуги зберігання витворів мистецтва, здійснюють торгівлю витворами мистецтва або виступають як посередники в такій торгівлі, коли таку діяльність провадять вільні порти, якщо вартість транзакції або серії пов'язаних транзакцій становить 10 000 євро або більше.»;

(2) До статті 3 внести такі зміни:

(a) до пункту (4) внести такі зміни:

(i) пункт (a) викласти у такій редакції:

«(a) терористичні злочини, злочини, пов'язані з терористичними групами, та злочини, пов'язані з терористичною діяльністю, визначені в розділах II і III Директиви (ЄС) 2017/541^(*1);

^(*1) Директива Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2017/541 від 15 березня 2017 року про боротьбу з тероризмом і про заміну Рамкового рішення Ради 2002/475/ЮВС та про внесення змін до Рішення Ради 2005/671/ЮВС ([ОБ L 88, 31.03.2017, с. 6](#)).»;

(ii) пункт (c) викласти у такій редакції:

«(c) діяльність злочинних організацій відповідно до означення в статті 1(1) Рамкового рішення Ради 2008/841/ЮВС^(*2);

^(*2) Рамкове рішення Ради 2008/841/ЮВС від 24 жовтня 2008 року про боротьбу з організованою злочинністю ([ОБ L 300, 11.11.2008, с. 42](#)).»

(b) у пункті (6) пункт (b) викласти у такій редакції:

«(b) у випадку трастів, усі такі особи:

(i) засновник(и);

(ii) довірчий власник(и);

(iii) піклувальник(и), за наявності;

(iv) бенефіціари або, коли осіб, що отримують вигоду від суб'єкта або юридичної особи ще не встановлено, група осіб, в чий інтерес передусім створено або функціонує таких суб'єкт або юридична особа;

(v) будь-яка інша фізична особа, яка здійснює кінцевий контроль над трастом шляхом прямого або непрямого володіння на праві власності або в інший спосіб;»;

(c) пункт (16) викласти у такій редакції:

«(16)«електронні гроші» означає електронні гроші, відповідно до пункту (2) статті 2 Директиви 2009/110/ЄС, але за винятком грошової вартості відповідно до статті 1(4) і (5) зазначеної Директиви;»;

(d) додати такі пункти:

«(18)«віртуальні валюти» означає цифрову репрезентацію вартості, яка не є випущеною або гарантованою центральним банком або органом публічної влади, не обов'язково прив'язана до законно створеної валюти і не має юридичного статусу валюти або грошей, але приймається фізичними або юридичними особами як засіб обміну, який може передаватися, зберігатися або торгуватися в електронний спосіб;

(19)«надавач послуг електронного гаманця» означає особу, яка надає послуги зберігання приватних криптографічних ключів від імені своїх клієнтів, а також утримання, зберігання та переказу віртуальних валют.»;

(3) До статті 6 внести такі зміни:

(a) у параграфі (2) пункти (b) і (c) викласти у такій редакції:

«(b)ризик, пов'язаний з кожним відповідним сектором, включаючи, у відповідних випадках, прогнозні оцінки обсягів відмивання грошей, надані Євростатом для кожного з таких секторів;

(c) найбільш широко розповсюджені засоби, які застосовуються злочинцями для відмивання незаконних доходів, включаючи, за наявності, ті, які, зокрема, застосовуються у транзакціях між державами-членами і третіми країнами, незалежно від визначення третьої країни як країни з високим ризиком відповідно до статті 9(2).»;

(b) параграф (3) викласти у такій редакції:

«3. Комісія повинна забезпечити державам-членам і зобов'язаним особам доступ до звіту, зазначеного в параграфі 1, і допомагати їм у визначенні, розумінні, управлінні та пом'якшенні ризиків відмивання грошей і фінансування тероризму, а також щоб надати змогу іншим стейкхолдерам, включаючи національні законодавчі органи, Європейський Парламент, європейські наглядові органи і представників органів фінансової розвідки, краще розуміти ризики. Звіти повинні оприлюднюватися найпізніше через шість місяців після надання доступу до них державам-членам, окрім елементів звітів, які містять секретну інформацію.»;

(4) До статті 7 внести такі зміни:

(a) параграф (4) доповнити пунктами такого змісту:

«(f) звітувати про інституційну структуру і широко визначені процедури їхнього режиму протидії відмиванню грошей і фінансуванню тероризму, включаючи, між іншим, органи фінансової розвідки, податкові органи та прокурорів, а також розподілені людські та фінансові ресурси в мірі, в якій ця інформація є доступною;

(g) повідомляти про національні зусилля та ресурси (людські ресурси і бюджет), виділені для боротьби з відмиванням грошей і фінансуванням тероризму.»;

(b) параграф 5 викласти у такій редакції:

«5. Держави-члени повинні надавати Комісії, європейським наглядовим органам та іншим державам-членам доступ до своїх результатів оцінювання ризиків, включаючи їх оновлення. Інші держави-члени можуть за потреби надавати відповідну додаткову інформацію державі-члену, що здійснює оцінювання ризику. Стислий виклад оцінювання повинен бути загальнодоступним. Цей виклад не повинен містити секретну інформацію.»;

(5) До статті 9 внести такі зміни:

(a) параграф 2 викласти у такій редакції:

«2. Комісію уповноважено ухвалювати делеговані акти відповідно до статті 64 з метою визначення третіх країн з високим ступенем ризику, враховуючи стратегічні недоліки у таких сферах:

(a) юридична та інституційна рамки протидії відмиванню грошей і фінансуванню тероризму третьої країни, зокрема:

(i) криміналізація відмивання грошей і фінансування тероризму;

(ii) заходи, пов'язані з комплексною перевіркою клієнтів;

(iii) вимоги стосовно обліку;

(iv) вимоги щодо повідомлення про підозрілі транзакції;

(v) наявність у компетентних органів точної та своєчасної інформації про бенефіціарних власників юридичних осіб та утворень;

(b) повноваження і процедури компетентних органів третьої країни для цілей боротьби з відмиванням грошей і фінансуванням тероризму, включаючи належно дієві, пропорційні і стримувальні санкції, а також практику третьої країни щодо співпраці та обміну інформацією з компетентними органами держав-членів;

(c) ефективність системи протидії відмиванню грошей і фінансуванню тероризму третьої країни щодо реагування на ризики відмивання грошей і фінансування тероризму.»;

(b) параграф 4 викласти у такій редакції:

«4. Під час складання делегованих актів, зазначених у параграфі 2, Комісія повинна брати до уваги відповідні обчислення, оцінки або звіти, підготовлені міжнародними організаціями та суб'єктами нормотворчості, які мають компетенції у сфері запобігання відмиванню грошей і боротьби з фінансуванням тероризму.»;

(6) у статті 10 параграф 1 викласти у такій редакції:

«1. Держави-члени повинні заборонити їхнім кредитним і фінансовим установам утримувати анонімні рахунки, анонімні чекові книжки або анонімні депозитні сейфи. Держави-члени повинні в будь-якому разі вимагати, щоб щодо власників і бенефіціарів наявних анонімних рахунків, анонімних чекових книжок або анонімних депозитних сейфів були вжиті заходи з комплексної перевірки клієнтів не пізніше 10 січня 2019 року, але в будь-якому разі до будь-якого використання таких рахунків, чекових книжок або депозитних сейфів.»;

(7) До статті 12 внести такі зміни:

(a) до параграфа (1) внести такі зміни:

(i) у першому підпараграфі пункти (a) і (b) викласти у такій редакції:

«(a) платіжний інструмент не підлягає поповненню, або має максимальний місячний ліміт на платіжні транзакції, який становить 150 євро і може використовуватися лише у зазначеній державі-члені;

(b) максимальна сума, яка зберігається в електронному вигляді, не перевищує 150 євро;»;

(ii) другий підпараграф вилучити;

(b) параграф 2 викласти у такій редакції:

«2. Держави-члени повинні забезпечити, щоб дія відступу, передбаченого в параграфі 1 цієї статті, не поширювалася на випадки погашення готівкою або зняття готівкою монетарної вартості електронних грошей, якщо сума погашення перевищує 50 євро, або на випадки дистанційних платіжних транзакцій, що визначені в пункті (6) статті 4 Директиви Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2015/2366^{(*)3}), якщо сума платежу в одній транзакції перевищує 50 євро.

^{(*)3} Директива Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2015/2366 від 25 листопада 2015 року про платіжні послуги на внутрішньому ринку, про внесення змін до директив 2002/65/ЄС, 2009/110/ЄС і 2013/36/ЄС і Регламенту (ЄС) № 1093/2010 та про скасування Директиви 2007/64/ЄС ([OB L 337, 23.12.2015, с. 35](#));»;

(c) доповнити параграфом такого змісту:

«3. Держави-члени повинні забезпечити прийняття кредитними і фінансовими установами, які діють як покупці, платежів через анонімні передплачені картки, видані в третіх країнах, лише коли вони відповідають вимогам, еквівалентним вимогам, визначеним у параграфах 1 і 2.

Держави-члени можуть заборонити на своїй території прийняття платежів, які здійснюються за допомогою анонімних передплачених карток.»;

(8) До статті 13(1) внести такі зміни:

(a) пункт (a) викласти у такій редакції:

«(a) ідентифікацію клієнта і перевірку його особи на основі документів, даних або інформації, отриманих з надійного та незалежного джерела, включаючи, за наявності, засоби електронної ідентифікації, відповідні довірчі послуги, визначені в Регламенті Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 910/2014^{(*)4}), або будь-який інший безпечний, дистанційний або електронний процес ідентифікації, регульований, визнаний, схвалений або прийнятий відповідними національними органами;

^{(*)4} Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 910/2014 від 23 липня 2014 року про електронну ідентифікацію та довірчі послуги для електронних транзакцій на внутрішньому ринку та про скасування Директиви 1999/93/ЄС ([OB L 257, 28.8.2014, с. 73](#)).»

(b) додати наприкінці пункту (b) речення такого змісту:

«Якщо встановлений бенефіціарний власник є старшою керівною посадовою особою відповідно до статті 3(6)(a) (ii), зобов'язані особи повинні вживати необхідних розумних заходів для перевірки ідентифікаційних даних фізичної особи, що обіймає посаду старшої керівної посадової особи, та обліковувати виконані дії та труднощі, що виникають під час процесу перевірки.»;

(9) До статті 14 внести такі зміни:

(a) параграф (1) доповнити реченням такого змісту:

«Щоразу при започаткуванні нових ділових відносин з корпоративною або іншою юридичною особою, трастом або суб'єктом, що має структуру або функції, подібні до структури або функції трастів («подібне правове утворення»), що підлягають вимогам про реєстрацію інформації про бенефіціарних власників відповідно до статті 30 або 31, зобов'язані особи повинні отримувати докази реєстрації або витяг із реєстру.»;

(b) параграф 5 викласти у такій редакції:

«5. Держави-члени повинні вимагати вжиття зобов'язаними особами заходів з комплексної перевірки клієнтів не тільки щодо всіх нових клієнтів, але також і в належний час щодо наявних клієнтів з урахуванням чутливості до ризику, або якщо змінюються відповідні обставини клієнта, або якщо зобов'язана особа має будь-який юридичний обов'язок щодо зв'язку з клієнтом у відповідному календарному році з метою перевірки будь-якої відповідної інформації стосовно бенефіціарного власника(-ів), або якщо такий обов'язок виник у зобов'язаної особи відповідно до Директиви Ради 2011/16/ЄС^(*)».

^(*) Директива Ради 2011/16/ЄС від 15 лютого 2011 року про адміністративну співпрацю в сфері оподаткування та про скасування Директиви 77/799/ЄЕС ([OBL 64, 11.03.2011, с. 1](#)).»;

(10) До статті 18 внести такі зміни:

(a) у параграфі 1 перший підпараграф викласти у такій редакції:

«У випадках, зазначених у статтях 18а–24, а також інших випадках існування вищого рівня ризику, що визначені державами-членами або зобов'язаними особами, держави-члени повинні вимагати від зобов'язаних осіб ужиття заходів з посиленої комплексної перевірки клієнтів для належного управління цими ризиками та їхнього пом'якшення.»

(b) параграф 2 викласти у такій редакції:

«2. Держави-члени повинні вимагати від зобов'язаних осіб перевіряти, наскільки це є практично можливим, контекст і мету всіх транзакцій, які відповідають принаймні одній з таких умов:

- (i) вони є комплексними транзакціями;
- (ii) вони є надзвичайно великими транзакціями;
- (iii) вони здійснюються у незвичний спосіб;
- (iv) вони не мають очевидної економічної або правомірної мети.

Зокрема, зобов'язані особи повинні підвищити рівень і характер моніторингу ділових відносин, щоб визначати, чи такі транзакції або діяльність видаються підозрілими.»;

(11) Додати таку статтю:

«Стаття 18а

1. Стосовно ділових відносин або транзакцій, що в них беруть участь треті країни з високим ступенем ризику, визначені відповідно до статті 9(2), держави-члени повинні вимагати від зобов'язаних осіб ужиття таких заходів з посиленої комплексної перевірки клієнтів:

- (a) отримання додаткової інформації про клієнта та бенефіціарного власника або власників;
- (b) отримання додаткової інформації про очікуваний характер ділових відносин;
- (c) отримання інформації про джерело походження грошей і статків клієнта та бенефіціарного власника або власників;
- (d) отримання інформації про причини здійснення запланованих або здійснених транзакцій;
- (e) отримання дозволу вищої ланки керівництва на встановлення або продовження ділових відносин;
- (f) здійснення поглибленого моніторингу ділових відносин шляхом підвищення кількості й частоти застосування засобів контролю, а також обрання моделей транзакцій, що потребують додаткового вивчення.

Держави-члени можуть вимагати від зобов'язаних осіб забезпечити, за потреби, щоб перший платіж здійснювався через рахунок, відкритий на ім'я клієнта в кредитній установі, де діють стандарти комплексної перевірки клієнтів, що є не нижчими за стандарти, викладені в цій Директиві.

2. На додаток до заходів, зазначених у параграфі 1, й відповідно до міжнародно-правових обов'язків Союзу, держави-члени повинні вимагати застосування зобов'язаними особами, у відповідних випадках, одного або більшої кількості пом'якшувальних заходів до фізичних і юридичних осіб, які здійснюють транзакції за участю третіх країн із високим ступенем ризику, визначених відповідно до статті 9(2). Такі заходи повинні складатися з одного або більшої кількості таких елементів:

- (a) застосування додаткових елементів посиленої комплексної перевірки;
- (b) запровадження відповідних посиленних механізмів повідомлення або систематичного повідомлення про фінансові транзакції;
- (c) обмеження ділових відносин або транзакцій з фізичними або юридичними особами з третіх країн, що їх визначено як країни з високим ступенем ризику відповідно до статті 9(2).

3. На додаток до заходів, зазначених у параграфі 1, держави-члени повинні за потреби застосовувати один або декілька таких заходів щодо держав з високим ступенем ризику, визначених відповідно до статті 9(2) згідно з міжнародно-правовими обов'язками Союзу:

- (a) відмова у створенні дочірніх компаній, філій або представництв зобов'язаних осіб з відповідної країни, або іншим чином з огляду на те, що відповідна зобов'язана особа походить з держави, яка не має належних режимів боротьби з відмиванням грошей і фінансуванням тероризму;
- (b) заборона створення дочірніх підприємств, філій або представництв зобов'язаних осіб у відповідній країні або іншим чином з огляду на те, що відповідна філія або представництво може бути у державі, яка не має належних режимів боротьби з відмиванням грошей або фінансуванням тероризму;
- (c) вимога посиленого нагляду або посилених вимог до зовнішнього аудиту для філій і дочірніх компаній зобов'язаних осіб, розташованих у відповідній країні;
- (d) вимога щодо посилення вимог для зовнішнього аудиту для фінансових груп стосовно будь-якої з їхніх філій та дочірніх компаній, розташованих у відповідній країні;
- (e) вимога до кредитних та фінансових установ щодо здійснення перегляду і внесення змін або, за потреби, припинення кореспондентських відносин з установами-респондентами у відповідній країні.

4. Під час прийняття або застосування заходів, визначених у параграфах 2 і 3, держави-члени повинні враховувати, залежно від випадку, відповідні обчислення, оцінки або звіти, підготовлені міжнародними організаціями та суб'єктами нормотворчості з компетенціями у сфері запобігання відмиванню грошей і боротьби з фінансуванням тероризму щодо ризиків, які походять з окремих третіх країн.

5. Держави-члени повинні надіслати Комісії повідомлення перед введенням в дію або застосуванням заходів, зазначених у параграфах 2 і 3.

(12) у статті 19 вступну частину викласти у такій редакції:

«Стосовно транскордонних кореспондентських відносин, що включають здійснення платежів на користь установи-респондента з третьої країни, держави-члени повинні, на додаток до заходів з комплексної перевірки клієнтів, викладених у статті 13, вимагати від їхніх кредитних і фінансових установ ужиття таких заходів при започаткуванні ділових відносин:»;

(13) Додати таку статтю:

«Стаття 20а

1. Кожна держава-член повинна видати і забезпечувати актуальність списку, який вказує на точні функції, які, відповідно до національного права, підзаконних актів та адміністративних норм, є важливими публічними функціями для цілей пункту (9) статті 3. Держави-члени повинні надіслати кожній міжнародній організації, акредитованій на її території, запит щодо створення і забезпечення актуальності списку важливих публічних функцій у цій міжнародній організації для цілей пункту (9) статті 3. Зазначені списки повинні бути надіслані на Комісії і можуть бути оприлюднені.

2. Комісія повинна створити список усіх чітко визначених функцій, які визначаються як важливі публічні функції на рівні установ та органів Союзу. Список повинен також включати будь-яку функцію, що може бути довірена представникам третіх країн і міжнародних органів, акредитованих на рівні Союзу.

3. Комісія повинна створити на основі списків, зазначених у параграфах 1 і 2 цієї статті, єдиний список усіх важливих публічних функцій для цілей пункту (9) статті 3. Цей єдиний список повинен бути

загальнодоступним.

4. Функції, включені до списку, зазначеного у параграфі 3 цієї статті, повинні виконуватися відповідно до умов, викладених у статті 41(2).;»

(14) у статті 27 параграф 2 викласти у такій редакції:

«2. Держави-члени повинні забезпечити вжиття зобов'язаними особами, до яких спрямовується клієнт, достатніх заходів для забезпечення своєчасного надання третьою особою, на вимогу, відповідних копій даних для ідентифікації та верифікації, включаючи, за наявності, дані, отримані за допомогою засобів електронної ідентифікації, відповідних довірчих послуг, визначених у Регламенті (ЄС) № 910/2014, або будь-якого іншого безпечного, віддаленого або електронного процесу ідентифікації, регульованого, визнаного, схваленого або прийнятого відповідними національними органами.»;

(15) До статті 30 внести такі зміни:

(a) до параграфа (1) внести такі зміни:

(i) перший підпараграф викласти у такій редакції:

«Держави-члени повинні забезпечити застосування до корпоративних та інших юридичних осіб, створених на їхній території, вимоги щодо отримання та зберігання достатньої, достовірної та актуальної інформації про їхніх бенефіціарних власників, включаючи деталі щодо бенефіціарних інтересів таких власників. Держави-члени повинні забезпечити вжиття дієвих, пропорційних і стримувальних заходів або санкцій у разі порушення цієї статті.»;

(ii) доповнити підпараграфом такого змісту:

«Держави-члени повинні вимагати від бенефіціарних власників корпоративних або інших юридичних осіб, включаючи власність за акціями, правами голосу, частковою участю, акціями на пред'явника або контроль за допомогою інших засобів, надання цим установам усєї інформації, необхідної для забезпечення дотримання корпоративною або іншою юридичною особою вимог першого підпараграфа.»;

(b) параграф 4 викласти у такій редакції:

«4. Держави-члени повинні вимагати відповідності, точності та актуальності інформації, яка зберігається в центральному реєстрі, зазначеному у параграфі 3, та впроваджувати механізми для реалізації цієї мети. Такі механізми повинні включати вимоги до зобов'язаних осіб і, якщо доцільно та якщо ці вимоги не заважають виконанню їхніх функцій, повідомляти компетентним органам про будь-які невідповідності, які вони виявляють між інформацією про бенефіціарних власників, доступною у центральних реєстрах, та інформацією про бенефіціарних власників, наявною в них. У випадку повідомлених невідповідностей, держави-члени повинні забезпечити вжиття належних заходів для вирішення невідповідностей у своєчасний спосіб і, у відповідних випадках, внесення спеціального повідомлення до центрального реєстру в проміжковий період.»;

(c) параграф 5 викласти у такій редакції:

«5. Держави-члени повинні забезпечити доступність інформації про бенефіціарних власників у всіх випадках для:

(a) компетентних органів і органів фінансової розвідки без будь-яких обмежень;

(b) зобов'язаних осіб, у рамках комплексної перевірки клієнтів відповідно до глави II;

(c) будь-якого представника громадськості.

Особам, зазначеним у пункті (c), повинен бути наданий дозвіл на доступ принаймні до імені, місяця і року народження, країни проживання і громадянства бенефіціарного власника, а також природи і міри утримуваного бенефіціарного інтересу.

Держави-члени можуть, відповідно до умов, визначених національним правом, надати доступ до додаткової інформації, яка уможливує визначення бенефіціарного власника. Така додаткова інформація повинна включати принаймні дату народження або контактні дані відповідно до правил захисту даних.»;

(d) текст доповнити параграфом такого змісту:

«5а. Держави-члени можуть обрати, чи надавати доступ до інформації, яка міститься у їхніх національних реєстрах, зазначених у параграфі 3, на умовах онлайн-реєстрації і сплати збору, який не повинен перевищувати адміністративну вартість надання доступу до інформації, включаючи вартість утримання й вдосконалення реєстру.»;

(e) параграф 6 викласти у такій редакції:

«6. Держави-члени повинні забезпечити можливість своєчасного та необмеженого доступу компетентних органів та органів фінансової розвідки до всієї інформації, яка зберігається в центральному реєстрі, зазначеному у параграфі 3, без звернення до відповідної установи. Держави-члени повинні також дозволяти своєчасний доступ зобов'язаних осіб під час ужиття заходів з комплексної перевірки клієнтів відповідно до глави II.

Компетентні органи, яким надано доступ до центрального реєстру, зазначеного в параграфі 3, повинні бути органами публічної влади з визначеними повноваженнями для боротьби з відмиванням грошей або фінансуванням тероризму, а також податковими органами, керівниками зобов'язаних осіб та органів, які здійснюють функцію розслідування або переслідування відмивання грошей, пов'язаних предикатних злочинів і фінансування тероризму, відстеження та арешту або заморожування та конфіскації активів, одержаних злочинним шляхом.»;

(f) параграф 7 викласти у такій редакції:

«7. Держави-члени повинні забезпечити здатність компетентних органів і органів фінансової розвідки надавати своєчасно і безкоштовно компетентним органам і органам фінансової розвідки інших держав-членів інформацію, зазначену у параграфах 1 і 3.»;

(g) параграфи 9 і 10 викласти у такій редакції:

«9. За виняткових обставин, які повинні бути встановлені в національному праві, якщо доступ, зазначений у пунктах (b) і (c) першого підпараграфу параграфу 5, може створити диспропорційний ризик для бенефіціарного власника, ризик шахрайства, викрадення, шантажу, вимагання, домагання, жорстокості або залякування, або якщо бенефіціарний власник є неповнолітнім або іншим чином юридично недієздатним, держава-член може звільнити від такого доступу до інформації про бенефіціарного власника, повністю або частково, на індивідуальній основі. Держави-члени повинні забезпечити надання зазначених звільнень на основі детальної оцінки виняткової природи обставин. Права на адміністративний перегляд рішення про звільнення та на ефективний засіб судового захисту повинні бути гарантовані. Держава-член, яка надала звільнення, повинна щорічно оприлюднювати статистичні дані про кількість наданих звільнень, зазначені причини та передавати дані Комісії.

Звільнення, надані відповідно до першого підпараграфу цього параграфу, не повинні застосовуватися до кредитних і фінансових установ, або до зобов'язаних осіб, зазначених у пункті 3(b) статті 2(1), які є державними службовцями.

10. Держави-члени повинні забезпечити взаємозв'язок центральних реєстрів, зазначених у параграфі 3 цієї статті, за допомогою Європейської центральної платформи, створеної згідно зі статтею 22(1) Директиви Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2017/1132^(*). Підключення центральних реєстрів держав-членів до платформи повинне здійснюватися відповідно до технічних специфікацій і процедур, встановлених імплементаційними актами, ухваленими Комісією відповідно до статті 24 Директиви (ЄС) 2017/1132 і статті 31а цієї Директиви.

Держави-члени повинні забезпечити доступ до інформації, зазначеної в параграфі 1 цієї статті, через систему взаємозв'язку реєстрів, створену згідно зі статтею 22(1) Директиви (ЄС) 2017/1132, відповідно до національних законодавчих актів держав-членів про імплементацію параграфів 5, 5а та 6 цієї статті.

Доступ до інформації, зазначеної у параграфі 1, повинен надаватися за допомогою національних реєстрів і через систему взаємозв'язку реєстрів на період не менше п'яти років і не більше 10 років після видалення корпоративної або іншої юридичної особи з реєстру. Держави-члени повинні співпрацювати між собою та з Комісією з метою імплементації різних типів доступу відповідно до цієї статті.

^(*) Директива Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2017/1132 від 14 червня 2017 року стосовно деяких аспектів корпоративного права (OJ L 169, 30.06.2017, с. 46).»;

(16) До статті 31 внести такі зміни:

(a) параграф 1 викласти у такій редакції:

«1. Держави-члени повинні забезпечити застосування цієї статті до трастів та видів правових утворень, таких як, між іншим, *fiducie*, деякі види *Treuhand* або *fideicomiso*, якщо структура або функції таких суб'єктів подібні до структури або функцій трастів. Держави-члени повинні визначити характеристики для встановлення того, чи структура або функції суб'єктів подібні до структури або функцій трастів, стосовно таких правових утворень, що регулюються їхнім правом.

Кожна держава-член повинна вимагати, щоб довірчі власники будь-якого відкритого трасту, управління яким здійснюється в зазначеній державі-члені, отримували та зберігали достатню й актуальну інформацію про бенефіціарних власників трасту. Така інформація повинна включати ідентифікаційні дані:

- (a) засновника (засновників);
- (b) довірчого власника (власників);
- (c) піклувальника (піклувальників) (якщо є);
- (d) бенефіціарів або класу бенефіціарів;
- (e) будь-якої іншої фізичної особи, що фактично контролює траст.

Держави-члени повинні забезпечити вжиття дієвих, пропорційних і стримувальних заходів або санкцій у разі порушення цієї статті.»;

- (b) параграф 2 викласти у такій редакції:

«2. Держави-члени повинні забезпечити, щоб довірчі власники або особи, що виконують еквівалентні функції у подібних правових утвореннях, відповідно до параграфу 1 цієї статті, розкривали свій статус і своєчасно надавали зазначену в параграфі 1 цієї статті інформацію зобов'язаним особам, якщо вони як довірчі власники або як особи, що виконують еквівалентні функції у подібних правових утвореннях, вступають у ділові відносини або здійснюють одноразову транзакцію понад ліміти, визначені в пунктах (b), (c) і (d) статті 11.»;

- (c) текст доповнити параграфом такого змісту:

«3a. Держави-члени повинні вимагати, щоб інформація про бенефіціарних власників відкритих трастів і бенефіціарів подібних правових утворень, зазначених у параграфі 1, зберігалася в центральному реєстрі бенефіціарних власників, створеному державою-членом, де має осідок чи проживає довірчий власник трасту або особа, що виконує еквівалентні функції в подібних правових утвореннях.

Якщо місце ведення діяльності або місце проживання довірчого власника трасту або особи, що виконує еквівалентні функції в подібних правових утвореннях, розташоване за межами Союзу, зазначена в параграфі 1 інформація повинна зберігатись у центральному реєстрі, створеному державою-членом, де довірчий власник трасту або особа, що виконує еквівалентні функції в подібних правових утвореннях, вступає у ділові відносини або придбає нерухоме майно від імені трасту або подібного правового утворення.

Якщо довірчі власники трасту або особи, що виконують еквівалентні функції в подібних правових утвореннях, мають осідок чи проживають у різних державах-членах або якщо довірчий власник трасту або особа, що виконує еквівалентні функції в подібних правових утвореннях, більше одного разу вступає в ділові відносини від імені трасту або подібного правового утворення в різних державах-членах, свідоцтво про підтвердження реєстрації або витяг з інформації про бенефіціарних власників, що зберігається в реєстрі однією державою-членом, може вважатися достатнім для того, щоб вважати обов'язок стосовно реєстрації виконаним.

- (d) параграф 4 викласти у такій редакції:

«4. Держави-члени повинні забезпечити доступ у всіх випадках до інформації про бенефіціарних власників трасту або подібного правового утворення для:

- (a) компетентних органів і органів фінансової розвідки без будь-яких обмежень;
- (b) зобов'язаних осіб, у рамках комплексної перевірки клієнтів відповідно до глави II;
- (c) будь-якої фізичної або юридичної особи, яка може продемонструвати легітимний інтерес;
- (d) будь-якої фізичної або юридичної особи, що подає письмовий запит стосовно трасту або подібного правового утворення, що є держателем або власником контрольної частки в будь-якій корпоративній або іншій юридичній особі, відмінній від зазначених у статті 30(1), шляхом прямого або непрямого володіння на праві власності, в тому числі через акції на пред'явника або через контроль за допомогою інших засобів.

Інформація, доступ до якої надається фізичним або юридичним особам, зазначеним у пунктах (c) і (d) першого підпараграфу, повинна складатися з імені, місяця і року народження, країни проживання та громадянства бенефіціарного власника, а також природи і ступеню бенефіціарної частки, якою він володіє.

Держави-члени можуть, відповідно до умов, визначених національним правом, надати доступ до додаткової інформації, яка уможливує визначення бенефіціарного власника. Зазначена додаткова інформація повинна включати принаймні дату народження та контактні дані відповідно до правил захисту даних. Держави-члени можуть забезпечити ширший доступ до інформації, яка міститься в реєстрі, відповідно до їхнього національного права.

Компетентні органи, яким надано доступ до центрального реєстру, зазначеного в параграфі 3a, повинні бути органами публічної влади з повноваженнями для боротьби з відмиванням грошей або

фінансуванням тероризму, а також податковими органами, керівниками зобов'язаних осіб та органів, на які покладено функцію розслідування або переслідування відмивання грошей, пов'язаних предикатних злочинів і фінансування тероризму, відстеження та арешту або заморожування та конфіскації активів, одержаних злочинним шляхом.»;

(e) текст доповнити параграфом такого змісту:

«4а. Держави-члени можуть обрати, чи надавати доступ до інформації, яка міститься у їхніх національних реєстрах, зазначених у параграфі 3, на умовах онлайн-реєстрації і сплати збору, який не повинен перевищувати адміністративну вартість доступу до інформації, включаючи вартість утримання і вдосконалення реєстру.

(f) параграф 5 викласти у такій редакції:

«5. Держави-члени повинні вимагати відповідності, точності і актуальності інформації, яка зберігається в центральному реєстрі, зазначеному в параграфі 3а, та повинні впроваджувати механізми для реалізації цієї мети. Такі механізми повинні включати вимоги до зобов'язаних осіб і, якщо доцільно та якщо ці вимоги не заважають виконанню їхніх функцій, повідомляти компетентним органам про будь-які невідповідності, які вони виявляють між інформацією про бенефіціарних власників, доступною у центральних реєстрах, та інформацією про бенефіціарних власників, доступною для них. У випадку повідомлених невідповідностей, держави-члени повинні забезпечити вжиття належних заходів для вирішення невідповідностей у своєчасний спосіб і, у відповідних випадках, внесення спеціального повідомлення до центрального реєстру в проміжковий період.

(g) параграф 7 викласти у такій редакції:

«7. Держави-члени повинні забезпечити здатність компетентних органів і органів фінансової розвідки надавати своєчасно і безкоштовно компетентним органам і органам фінансової розвідки інших держав-членів інформацію, зазначену в параграфах 1 і 3.»;

(h) текст доповнити параграфом такого змісту:

«7а. У виняткових випадках, що повинні бути передбачені в національному праві, якщо доступ, зазначений у пунктах (b), (c) і (d) першого підпараграфу параграфу 4, наразить бенефіціарного власника на диспропорційний ризик, ризик шахрайства, викрадення, шантажу, вимагання, домагань, жорстокості або залякування, або якщо бенефіціарний власник є неповнолітнім або з інших причин недієздатним, держави-члени можуть в окремих випадках не надавати такого доступу до всієї або частини інформації про бенефіціарних власників. Держави-члени повинні забезпечити надання зазначених звільнень на основі детальної оцінки виняткової природи обставин. Права на адміністративний перегляд рішення про звільнення та на ефективний засіб судового захисту повинні бути гарантовані. Держава-член, яка надала звільнення, повинна щорічно оприлюднювати статистичні дані про кількість наданих звільнень, вказані причини і передавати дані Комісії.

Звільнення, надані відповідно до першого підпараграфу, не повинні застосовуватися до кредитних і фінансових установ, а також до зобов'язаних осіб, зазначених у пункті (3)(b) статті 2(1), які є посадовими особами.

Якщо держава-член вирішить застосувати звільнення відповідно до першого підпараграфу, вона не повинна обмежувати доступ до інформації з боку компетентних органів та органів фінансової розвідки.»;

(i) параграф 8 вилучити;

(j) параграф 9 викласти у такій редакції:

«9. Держави-члени повинні забезпечити взаємозв'язок центральних реєстрів, зазначених у параграфі 3а цієї статті, за допомогою Європейської центральної платформи, створеної згідно зі статтею 22(1) Директиви (ЄС) 2017/1132. Підключення центральних реєстрів держав-членів до платформи повинне здійснюватися відповідно до технічних специфікацій і процедур, встановлених імплементаційними актами, ухваленими Комісією відповідно до статті 24 Директиви (ЄС) 2017/1132 і статті 31а цієї Директиви.

Держави-члени повинні забезпечити доступність інформації, зазначеної в параграфі 1 цієї статті, за допомогою системи взаємопов'язаних реєстрів, створеної згідно зі статтею 22(2) Директиви (ЄС) 2017/1132, відповідно до положень національного права держав-членів про імплементацію параграфів 4 і 5 цієї статті.

Держави-члени повинні вживати належних заходів для того, щоб тільки актуальна і достовірна інформація про бенефіціарних власників, зазначена в параграфі 1, надавалася через їхні національні

реєстри та системи взаємозв'язку реєстрів, і щоб доступ до такої інформації відповідав правилам захисту даних.

Доступ до інформації, зазначеної у параграфі 1, повинен надаватися через національні реєстри і через систему взаємозв'язку реєстрів на період не менше п'яти років і не більше 10 років після припинення існування підстав для реєстрації інформації про бенефіціарних власників, відповідно до параграфа 3а. Держави-члени повинні співпрацювати з Комісією з метою імплементації різних типів доступу відповідно до параграфів 4 і 4а.»;

(к) доповнити параграфом такого змісту:

«10. Держави-члени повинні повідомити Комісії категорії, опис характеристик, назви та, якщо застосовно, правової основи діяльності трастів і подібних правових утворень, зазначених у параграфі 1, до 10 липня 2019 року. Комісія повинна опублікувати консолідований список таких трастів і подібних правових утворень в *Офіційному віснику Європейського Союзу* до 10 вересня 2019 року.

До 26 червня 2020 року Комісія повинна надати звіт Європейському Парламенту і Раді з оцінкою того, чи всі трасти і подібні правові утворення, відповідно до параграфа 1, що регулюються правом держав-членів, були належним чином визначені і стали нести зобов'язання, викладені в цій Директиві. Комісія повинна вживати у відповідних випадках належних заходів для реагування на інформацію, яка міститься у зазначеному звіті.

(17) додати таку статтю:

«Стаття 31а

Імплементаційні акти

На додаток до імплементаційних актів, прийнятих Комісією відповідно до статті 24 Директиви (ЄС) 2017/1132 і в рамках сфери застосування статей 30 і 31 цієї Директиви, Комісія повинна за потреби ухвалити шляхом імплементаційних актів технічні специфікації і процедури, необхідні для створення взаємозв'язків між центральними реєстрами держав-членів, відповідно до статей 30(10) і 31(9), щодо:

- (а) технічних специфікацій, які визначають групу технічних даних, необхідних для здійснення платформою її функцій, а також методу зберігання, використання та захисту таких даних;
- (б) спільних критеріїв, відповідно до яких інформація про бенефіціарних власників доступна через систему взаємозв'язку реєстрів, залежно від рівня доступу, наданого державами-членами;
- (в) технічних деталей надання доступу до інформації про бенефіціарних власників;
- (г) технічних умов доступу до послуг, які надаються системою взаємозв'язку реєстрів;
- (д) технічних методів реалізації різних типів доступу до інформації про бенефіціарних власників на підставі статті 30(5) і статті 31(4);
- (е) способів оплати, якщо за доступ до інформації про бенефіціарних власників стягується плата відповідно до статті 30(5а) і статті 31(4а), з урахуванням доступних механізмів оплати, таких як дистанційні платіжні транзакції.

Ухвалення таких імплементаційних актів повинне відбуватися з дотриманням експертної процедури, згідно зі статтею 64а(2).

У своїх імплементаційних актах Комісія повинна намагатися повторно використовувати перевірені технології та наявні практики. Комісія повинна забезпечити, щоб розробка систем не потребувала витрат, які перевищують ті, які є абсолютно необхідними для імплементації цієї Директиви. Імплементаційні акти Комісії повинні характеризуватися прозорістю, обміном досвідом та інформацією між Комісією і державами-членами.»;

(18) статтю 32 доповнити параграфом такого змісту:

«9. Без обмеження статті 34(2), в контексті своїх функцій, кожний орган фінансової розвідки повинен мати змогу запитувати, отримувати та використовувати інформацію від будь-якої зобов'язаної особи для цілей, визначених параграфом 1 цієї статті, навіть якщо попередній звіт не було подано відповідно до статті 33(1) або 34(1).»;

(19) додати таку статтю:

«Стаття 32а

1. Держави-члени повинні впроваджувати централізовані автоматизовані механізми, такі як центральні реєстри або центральні електронні системи пошуку даних, які дозволяють своєчасно ідентифікувати будь-яких фізичних або юридичних осіб, які утримують або контролюють платіжні та банківські

рахунки, які визначаються за допомогою IBAN, відповідно до Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 260/2012^(*), і депозитні сейфи, які утримуються кредитною установою на її території. Держави-члени повинні повідомити Комісії характеристики зазначених національних механізмів.

2. Держави-члени повинні забезпечити, своєчасно та без обмежень, безпосередній доступ національним органам фінансової розвідки до інформації, яка утримується у централізованих механізмах, зазначених у параграфі 1 цієї статті. Інформація повинна бути доступною для національних компетентних органів з метою виконання ними обов'язків згідно з цією Директивою. Держави-члени повинні забезпечити спроможність органу фінансової розвідки своєчасно надати інформацію, яка зберігається у централізованих механізмах, зазначених у параграфі 1, будь-якому з інших органів фінансової розвідки відповідно до статті 53.

3. Така інформація повинна бути доступною для пошуку через централізовані механізми, зазначені у параграфі 1:

— для клієнта-володільця рахунку і будь-якої особи, що діє від імені клієнта: ім'я разом з іншими ідентифікаційними даними, які вимагаються відповідно до положень національного права, що транспонують пункт (а) статті 13(1), або унікальним ідентифікаційним номером;

— для бенефіціарного власника-володільця рахунку клієнта: ім'я разом з іншими ідентифікаційними даними, які вимагаються відповідно до положень національного права, що транспонують пункт (б) статті 13(1), або унікальним ідентифікаційним номером;

— для банківського або платіжного рахунку: номер IBAN і дата відкриття та закриття рахунку;

— для депозитного сейфу: ім'я орендаря разом з іншими ідентифікаційними даними, необхідними відповідно до положень національного права, що транспонують статтю 13(1), або унікальним ідентифікаційним номером і тривалістю строку оренди.

4. Держави-члени можуть розглянути можливість встановлення вимог щодо забезпечення доступності іншої інформації, яка вважається суттєво важливою для виконання органами фінансової розвідки їхніх обов'язків відповідно до цієї Директиви, і надання можливості її пошуку через централізовані механізми.

5. До 26 червня 2020 року Комісія повинна надати звіт Європейському Парламенту і Раді з оцінкою умов, технічних специфікацій і процедур для забезпечення безпечного та ефективного зв'язку між централізованими автоматизованими механізмами. Зазначений звіт повинен за потреби супроводжуватися законодавчою пропозицією.

^(*) Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 260/2012 від 14 березня 2012 року про встановлення технічних і комерційних вимог до кредитних переказів і прямого дебетування в євро та про внесення змін до Регламенту (ЄС) № 924/2009 (ОВ L 94, 30.03.2012, с. 22).»;

(20) додати таку статтю:

«Стаття 32b

1. Держави-члени повинні надати органам фінансової розвідки і компетентним органам доступ до інформації, яка дозволяє своєчасно ідентифікувати фізичних або юридичних осіб, які володіють нерухомим майном, за допомогою реєстрів або електронних систем отримання інформації, якщо такі реєстри або системи є доступними.

2. До 31 грудня 2020 року Комісія повинна надати звіт Європейському Парламенту і Раді з оцінкою необхідності та пропорційності гармонізації інформації, яка вноситься до реєстрів, та з оцінкою необхідності взаємозв'язку між цими реєстрами. Зазначений звіт повинен за потреби супроводжуватися законодавчою пропозицією.»;

(21) у статті 33(1) пункт (b) викласти у такій редакції:

«(b) надання безпосередньо органам фінансової розвідки всіх необхідних даних на їхній запит.»;

(22) статтю 34 доповнити параграфом такого змісту:

«3. Саморегульовані органи, призначені державами-членами, повинні оприлюднювати щорічний звіт, який містить інформацію про:

(a) заходи, вжиті на підставі статей 58, 59 і 60;

(b) кількість отриманих повідомлень про порушення, як зазначено у статті 61, якщо застосовно;

(c) кількість звітів, отриманих саморегульованим органом, вказаних у параграфі 1, та кількість звітів, спрямованих саморегульованим органом органу фінансової розвідки, якщо застосовно;

(d) якщо застосовно, кількість і опис заходів, вжитих відповідно до статей 47 і 48 для здійснення моніторингу дотримання зобов'язаними особами своїх зобов'язань відповідно до:

- (i) статей 10–24 (комплексна перевірка клієнтів);
- (ii) статей 33, 34 і 35 (повідомлення про підозрілі транзакції);
- (iii) статті 40 (ведення обліку); і
- (iv) статей 45 і 46 (внутрішній контроль).»;

(23) Статтю 38 викласти у такій редакції:

«Стаття 38

1. Держави-члени повинні забезпечити юридичний захист осіб, включаючи працівників і представників зобов'язаної особи, що надають внутрішнє повідомлення або повідомлення органу фінансової розвідки про підозру відмивання грошей або фінансування тероризму, від загроз, помсти або ворожих дій, зокрема, від несприятливих або дискримінаційних дій на робочому місці.
2. Держави-члени повинні забезпечити право осіб, які зазнають загроз, помсти або ворожих дій, або несприятливих чи дискримінаційних дій на робочому місці, внаслідок повідомлення про підозри відмивання грошей або фінансування тероризму в рамках установи або органам фінансової розвідки, на безпечне подання скарги відповідним компетентним органам. Без обмеження конфіденційності інформації, зібраної органами фінансової розвідки, держави-члени повинні також забезпечити право зазначених осіб на ефективний засіб правового захисту їхніх прав, передбачених у цьому параграфі.

(24) у статті 39 параграф 3 викласти у такій редакції:

«3. Заборона, встановлена в параграфі 1 цієї статті, не повинна перешкоджати розкриттю інформації між кредитними установами і фінансовими установами держав-членів, за умови, що вони належать до тієї самої групи, або між зазначеними установами та їхніми філіями, або дочірніми компаніями з контрольним пакетом акцій, що мають осідок у третіх країнах, якщо зазначені філії та дочірні компанії з контрольним пакетом акцій повністю дотримуються політик у межах групи і процедур, включаючи процедури обміну інформацією в рамках групи, відповідно до статті 45, і що групові політики і процедури відповідають вимогам, визначеним у цій Директиві.»;

(25) у статті 40 до параграфа 1 внести такі зміни:

(a) пункт (a) викласти у такій редакції:

«(a) у випадку комплексної перевірки клієнтів — копії документів та інформація, що необхідні для дотримання вимог щодо перевірки клієнтів, встановлених у главі II, включаючи, за наявності, інформацію, отриману за допомогою електронних засобів ідентифікації, відповідних довірчих послуг згідно з Регламентом (ЄС) № 910/2014 або будь-якого іншого безпечного, віддаленого або електронного процесу ідентифікації, регульованого, визнаного, схваленого або прийнятого відповідними національними органами, протягом п'яти років після закінчення ділових відносин з клієнтом або після дати здійснення нерегулярної транзакції.»;

(b) доповнити підпараграфом такого змісту:

«Період зберігання, зазначений у цьому параграфі, включаючи подальший період зберігання, який не повинен перевищувати п'яти додаткових років, повинен також застосовуватися до даних, доступних за допомогою централізованих механізмів, зазначених у статті 32а.»;

(26) Статтю 43 викласти у такій редакції:

«Стаття 43

Опрацювання персональних даних на основі цієї Директиви для цілей запобігання відмиванню грошей та фінансуванню тероризму, як зазначено у статті 1, вважається питанням суспільного інтересу на підставі Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2016/679.^(*)

^(*) Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2016/679 від 27 квітня 2016 року про захист фізичних осіб у зв'язку з опрацюванням персональних даних і про вільний рух таких даних, а також про скасування Директиви 95/46/ЄС (Загальний регламент про захист даних) ([OJ L 119, 04.05.2016, c. 1](#)).»;

(27) Статтю 44 викласти у такій редакції:

«Стаття 44

1. Для цілей участі в оцінюванні ризику відповідно до статті 7 держави-члени повинні забезпечити спроможність перевіряти ефективність своїх систем боротьби з відмиванням грошей або фінансуванням тероризму шляхом ведення повних статистичних даних щодо питань, які стосуються ефективності таких систем.
2. Статистика, зазначена у параграфі 1 повинна включати:

- (a) дані щодо розміру і важливості різних секторів, на які поширюється сфера застосування цієї Директиви, включаючи кількість фізичних осіб і установ та економічну важливість кожного сектору;
- (b) дані щодо періодичності звітності, розслідувань та судових проваджень щодо відмивання грошей і фінансуванню тероризму відповідно до національного режиму, включаючи кількість звітів про підозрілі транзакції, які передаються органам фінансової розвідки, подальші дії, вжиті у зв'язку з цими звітами, та щорічно надавати дані про кількість розслідуваних випадків, кількість осіб, до яких було застосовано заходи переслідування, кількість осіб, засуджених за злочини з відмивання грошей або фінансування тероризму, види предикатних злочинів, якщо така інформація є доступною, а також вартість в євро власності, яку було заморожено, арештовано або конфісковано;
- (c) у разі наявності, дані щодо кількості та відсотку звітів, що призводять до подальших розслідувань, а також щорічний звіт, який надається зобов'язаним особам з детальною інформацією про ефективність і подальші дії за наданими звітами;
- (d) дані стосовно кількості транскордонних запитів на інформацію, які було здійснено, отримано, щодо яких було відмовлено або надано повну відповідь органом фінансової розвідки, із розподілом за країною контрагента;
- (e) людські ресурси, розподілені до компетентних органів, відповідальних за нагляд за боротьбою відмивання грошей і фінансуванню тероризму, а також ресурсів, доступних органу фінансової розвідки для виконання завдань, визначених у статті 32;
- (f) кількість наглядових дій, здійснених на місці або дистанційно, кількість порушень, визначених на основі наглядових дій і санкцій/адміністративних заходів, вжитих наглядовими органами.

3. Держави-члени повинні забезпечити щорічне оприлюднення їхніх консолідованих статистичних даних.

4. Держави-члени повинні щорічно передавати Комісії статистичні дані, зазначені в параграфі 2. Комісія повинна оприлюднювати щорічний звіт, який підсумовує та пояснює статистичні дані, зазначені в параграфі 2, які повинні бути доступними на її вебсайті.»;

(28) у статті 45 параграф 4 викласти у такій редакції:

«4. Держави-члени та європейські наглядові органи повинні обмінюватися інформацією про випадки, у яких право третьої країни не дозволяє виконання політик і процедур, що вимагаються відповідно до параграфа 1. У таких випадках повинні здійснюватися координовані дії для досягнення рішення. Під час оцінювання того, які треті країни не дозволяють виконання політик і процедур, що вимагаються відповідно до параграфа 1, держави-члени та європейські наглядові органи повинні брати до уваги будь-які законодавчі перешкоди, які можуть заважати належному виконанню цих політик і процедур, включаючи конфіденційність, захист даних та інші обмеження стосовно обміну інформацією, що можуть мати значення для цієї мети.»;

(29) у статті 47 параграф 1 викласти у такій редакції:

«1. Держави-члени повинні забезпечити реєстрацію постачальників послуг обміну віртуальних валют на офіційні валюти й навпаки і постачальників послуг електронних гаманців, реєстрацію або ліцензування пунктів обміну валют, пунктів переведення чеків у готівку, та постачальників послуг трастам або компаніям, а також регулювання постачальників послуг у сфері азартних ігор.»;

(30) До статті 48 внести такі зміни:

(a) текст доповнити параграфом такого змісту:

«1a. Для полегшення і сприяння ефективній співпраці, й зокрема обміну інформацією, держави-члени повинні повідомити Комісії список компетентних органів зобов'язаних осіб, перелічених у статті 2(1), із зазначенням їхніх контактних даних. Держави-члени повинні забезпечити актуальність інформації, наданої Комісії.

Комісія повинна оприлюднювати реєстр зазначених органів та їхні контактні дані на своєму вебсайті. Органи у реєстрі повинні, в рамках своїх повноважень, слугувати контактним пунктом для компетентних органів-контрагентів в іншій державі-члені. Фінансові наглядові органи держав-членів також повинні слугувати пунктами контакту для європейських наглядових органів.

З метою забезпечення належного виконання цієї Директиви держави-члени повинні вимагати, щоб усі зобов'язані особи підлягали відповідному нагляду, включаючи повноваження здійснювати нагляд на місцях і дистанційно, а також повинні вживати належних та пропорційних адміністративних заходів для виправлення ситуації у разі порушень.»;

(b) параграф 2 викласти у такій редакції:

«2. Держави-члени повинні забезпечувати наявність в компетентних органах належних повноважень, включаючи право заборонити створення будь-якої інформації, яка має значення для контролю дотримання й здійснення перевірок, і відповідних фінансових, людських і технічних ресурсів для виконання покладених на них функцій. Держави-члени повинні забезпечувати високий рівень доброчесності та належні навички працівників і підтримувати високі професійні стандарти, включаючи стандарти конфіденційності, захисту даних і стандарти стосовно конфліктів інтересів.

(c) параграф (4) викласти у такій редакції:

«4. Держави-члени повинні вимагати забезпечення компетентними органами держави-члена, в якій зобов'язана особа здійснює управління підприємствами, нагляду за дотриманням такими підприємствами положень національного права цієї держави-члена, що транспонують цю Директиву.

Стосовно кредитних і фінансових установ, які є частиною групи, держави-члени повинні забезпечити співробітництво компетентних органів держави-члена, де має осідок материнська компанія, з компетентними органами держави-члена, де мають осідок компанії, які є частиною групи, для цілей, зазначених у першому підпараграфі.

Стосовно підприємств, зазначених у статті 45(9), нагляд, визначений відповідно до першого підпараграфу цього параграфа, може включати вжиття належних і пропорційних заходів для протидії серйозним порушенням, що потребують негайного усунення. Зазначені заходи повинні мати тимчасовий характер і припинятися, коли вживаються дії щодо виявлених порушень, включаючи допомогу або співпрацю з компетентними органами держави-члена місцезнаходження зобов'язаної особи відповідно до статті 45(2).»;

(d) параграф (5) доповнити підпараграфом такого змісту:

«Стосовно кредитних і фінансових установ, які є частиною групи, держави-члени повинні забезпечити нагляд компетентними органами держави-члена, де має осідок материнська компанія, за ефективним виконанням групових політик і процедур, зазначених у статті 45(1). З цією метою держави-члени повинні забезпечити співпрацю компетентних органів держави-члена, де мають осідок кредитні і фінансові установи, що є частиною групи, з компетентними органами держави-члена, де має осідок материнська компанія.»;

(31) Статтю 49 викласти у такій редакції:

«Стаття 49

Держави-члени повинні забезпечити наявність в розробників політик, органів фінансової розвідки та інших компетентних органів, які беруть участь у режимі протидії відмиванню грошей і фінансуванню тероризму, а також правоохоронних органів, які діють в рамках цієї Директиви, ефективних механізмів для надання їм можливості співпрацювати та координувати їхню діяльність на національному рівні стосовно розвитку та імплементації політик і діяльності для боротьби з відмиванням грошей і фінансуванням тероризму, включаючи виконання їхніх обов'язків відповідно до статті 7.

(32) секцію 3 глави VI доповнити підсекцією такого змісту:

«Підсекція Па

Співпраця між компетентними органами держав-членів

Стаття 50a

Для цілей цієї Директиви держави-члени не повинні забороняти або встановлювати необґрунтовані або надмірно обмежувальні умови обміну інформацією чи допомогою між компетентними органами. Зокрема, держави-члени повинні забезпечити, щоб компетентні органи не відхиляли запити на надання допомоги з таких причин:

- (a) запит вважається таким, що стосується також питань оподаткування;
- (b) національне право вимагає від зобов'язаних осіб зберігати таємницю або конфіденційність, за винятком випадків, коли запитувана інформація захищена юридичним привілеєм або зобов'язанням збереження юридичної професійної таємниці, як описано в статті 34(2);
- (c) у державі-члені, якій подають запит, проводиться слідство, розслідування чи провадження, якщо допомога не перешкоджатиме цьому слідству, розслідуванню чи провадженню;
- (d) особливості або статус компетентного органу, який здійснює запит, відрізняється від особливостей або статусу компетентного органу, до якого надсилається запит.»;

(33) До статті 53 внести такі зміни:

(a) у параграфі 1 перший підпараграф викласти у такій редакції:

«1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб органи фінансової розвідки обмінювалися, спонтанно або на вимогу, будь-якою інформацією, що може мати значення для опрацювання або аналізу органами фінансової розвідки інформації, пов'язаної з відмиванням грошей або фінансуванням тероризму та з відповідною фізичною або юридичною особою, що брала участь у такій діяльності, незалежно від виду пов'язаних предикатних злочинів, і навіть якщо вид пов'язаних предикатних злочинів не визначено на момент обміну.»;

(b) у параграфі 2, другому підпараграфі, друге речення викласти у такій редакції:

«Такий орган фінансової розвідки отримує інформацію відповідно до статті 33(1) і негайно передає відповідь.»;

(34) статтю 54 доповнити підпараграфом такого змісту:

«Держави-члени повинні забезпечити призначення органами фінансової розвідки принаймні однієї контактної особи або пункту, відповідальних за отримання запитів на інформацію від органів фінансової розвідки інших держав-членів.»;

(35) У статті 55 параграф 2 викласти у такій редакції:

«2. Держави-члени повинні забезпечити, щоб попередній дозвіл органу фінансової розвідки на розповсюдження інформації надавався компетентним органам швидко і в максимально можливому обсязі незалежно від виду пов'язаних предикатних злочинів. Орган фінансової розвідки, до якого спрямований запит, не повинен відмовлятися від своєї згоди на розповсюдження такої інформації, окрім випадків, коли це виходитиме за межі застосування положень режиму боротьби з відмиванням грошей або боротьби з тероризмом, або може стати на заваді слідству, або іншим чином не відповідатиме фундаментальним принципам національного права зазначеної держави-члена. Будь-яка така відмова дати згоду повинна бути пояснена належним чином. Зазначені винятки повинні бути визначені у спосіб, який запобігає неналежному використанню або неналежним обмеженням надання інформації компетентним органам.»;

(36) Статтю 57 викласти у такій редакції:

«Стаття 57

Розбіжності в національному праві між означеннями предикатних злочинів, зазначених у пункті 4 статті 3, не повинні заважати здатності органів фінансової розвідки надавати допомогу іншому органу фінансової розвідки і не повинні обмежувати обмін, розповсюдження та використання інформації відповідно до статей 53, 54 і 55.»;

(37) секцію 3 глави VI доповнити підсекцією такого змісту:

‘Підсекція IIIa

Співпраця між компетентними органами, які здійснюють нагляд за кредитними і фінансовими установами та іншими органами, на які поширюються зобов'язання щодо збереження професійної таємниці

Стаття 57a

1. Держави-члени повинні вимагати, щоб усі особи, які працюють або працювали в компетентних органах, які здійснюють нагляд за кредитними і фінансовими установами в частині дотримання цієї Директиви, та аудитори або експерти, які діють від імені таких компетентних органів, несли зобов'язання щодо збереження професійної таємниці.

Без обмеження випадків, що регулюються кримінальним правом, конфіденційна інформація, отримана особами, зазначеними в першому підпараграфі, під час виконання своїх завдань відповідно до цієї Директиви, може розкриватися лише в стислому або загальному вигляді в спосіб, який не дозволяє ідентифікувати окремі кредитні або фінансові установи.

2. Параграф 1 не перешкоджає обміну інформацією між:

(a) компетентними органами, які здійснюють нагляд за фінансовими установами в державі-члені відповідно до цієї Директиви або інших законодавчих актів, що регулюють нагляд за кредитними і фінансовими установами;

(b) компетентними органами, які здійснюють нагляд за кредитними і фінансовими установами в різних державах-членах відповідно до цієї Директиви або інших законодавчих актів, що регулюють нагляд за кредитними і фінансовими установами, включаючи Європейський центральний банк (ЄЦБ),

діючи згідно з Регламентом Ради (ЄС) № 1024/2013^{(*)9}. До зазначеного обміну інформацією повинні застосовуватися умови збереження професійної таємниці, визначені у параграфі 1.

До 10 січня 2019 року компетентні органи, які здійснюють нагляд за кредитними і фінансовими установами відповідно до цієї Директиви і до ЄЦБ, що діють відповідно до статті 27(2) Регламенту (ЄС) № 1024/2013 і пункту (g) першого підпараграфу статті 56 Директиви 2013/36/ЄС Європейського Парламенту і Ради^{(*)10}, повинні укладати, за підтримки європейських наглядових органів, договір про практичні аспекти обміну інформацією.

3. Компетентні органи, які здійснюють нагляд за кредитними і фінансовими установами, що отримують конфіденційну інформацію, відповідно до параграфу 1, повинні використовувати цю інформацію лише:

- (a) для виконання своїх обов'язків відповідно до цієї Директиви або інших законодавчих актів у сфері боротьби з відмиванням грошей і фінансуванням тероризму, пруденційного регулювання та нагляду за кредитними і фінансовими установами, включаючи застосування санкцій;
- (b) під час оскарження рішення компетентного органу, який здійснює нагляд за кредитними і фінансовими установами, включаючи судове оскарження;
- (c) під час судового оскарження, ініційованого відповідно до спеціальних положень, визначених правом Союзу, прийнятим у сфері застосування цієї Директиви або у сфері пруденційного регулювання та нагляду за кредитними і фінансовими установами.

4. Для цілей цієї Директиви держави-члени повинні забезпечити, наскільки це можливо, співпрацю між компетентними органами, що здійснюють нагляд за кредитними та фінансовими установами, незалежно від їхньої природи або статусу. Така співпраця також включає можливість проводити в рамках повноважень компетентного органу, до якого подано запит, розслідування від імені компетентного органу, який подає запит, і наступний обмін інформацією, отриманою за результатами такого розслідування.

5. Держави-члени повинні дозволити їхнім національним компетентним органам, які здійснюють нагляд за кредитними і фінансовими установами, укладати угоди про співпрацю та обмін конфіденційною інформацією з компетентними органами третіх країн, що є контрагентами зазначених національних компетентних органів. Такі угоди про співпрацю повинні укладатися на основі взаємності, і лише якщо на інформацію, що розкривається, поширюється гарантія збереження професійної таємниці, принаймні еквівалентна гарантії, зазначеній у параграфі 1. Конфіденційна інформація, обмін якою здійснюється відповідно до зазначених угод про співпрацю, повинна використовуватися для цілей виконання завдання нагляду зазначених органів.

Якщо інформація, яка є предметом обміну, має своє джерело в іншій державі-члені, вона може бути розкрита лише за умови чіткої згоди компетентного органу, який поширив її та, у відповідних випадках, лише для цілей, щодо яких зазначений орган надав свою згоду.

Стаття 57b

1. Незважаючи на статтю 57a(1) і (3) та без обмеження статті 34(2), держави-члени можуть дозволити обмін інформацією між компетентними органами у тій самій державі-члені або в різних державах-членах, між компетентними органами та органами, на які покладено нагляд за установами фінансового сектору та фізичними або юридичними особами, що здійснюють свою професійну діяльність відповідно до пункту (3) статті 2(1), та органами, на яких законом покладена відповідальність за нагляд за фінансовими ринками, при здійсненні ними відповідних наглядових функцій.

На отриману інформацію в будь-якому випадку поширюються вимоги збереження професійної таємниці, принаймні еквівалентні вимогам, зазначеним у статті 57a(1).

2. Незважаючи на статтю 57a(1) і (3), держави-члени можуть на підставі положень національного права дозволити розкриття повної інформації іншим національним органам, які за законом відповідають за нагляд за фінансовими ринками або на які покладено обов'язки в сфері боротьби з відмиванням грошей, пов'язаними предикатними злочинами або фінансуванням тероризму чи розслідування таких злочинів.

Однак конфіденційна інформація, обмін якою здійснюється відповідно до цього параграфу, повинна використовуватися лише з метою виконання юридичних завдань відповідних органів. На осіб, що мають доступ до такої інформації, поширюються вимоги збереження професійної таємниці, принаймні еквівалентні вимогам, зазначеним у статті 57a(1).

3. Держави-члени можуть дозволити розкриття певної інформації стосовно нагляду за кредитними установами з метою дотримання цієї Директиви слідчим комітетам парламентів, рахунковим палатам та іншим установам, відповідальним за розслідування, в їхніх державах-членах, за таких умов:

- (a) установи мають чітко окреслені повноваження відповідно до національного права щодо розслідування або перевірки діяльності органів, відповідальних за нагляд за зазначеними кредитними установами або за законами про такий нагляд;
- (b) інформація є абсолютно необхідною для виконання повноважень, зазначених у пункті (a);
- (c) на осіб, що мають доступ до інформації, поширюються передбачені національним правом вимоги збереження професійної таємниці, принаймні еквівалентні вимогам, зазначеним у статті 57a(1);
- (d) якщо інформація має джерело в іншій державі-члені, вона не повинна розкриватися без попередньої згоди компетентних органів, які розкрили її, і розкриття повинне здійснюватися лише з цілями, щодо яких органи надали згоду.

⁽⁹⁾ Регламент Ради (ЄС) № 1024/2013 від 15 жовтня 2013 року про доручення Європейському Центральному Банку виконання певних завдань щодо політик пруденційного нагляду за кредитними установами ([OБ L 287, 29.10.2013, с. 63](#)).»

⁽¹⁰⁾ Директива Європейського Парламенту і Ради 2013/36/ЄС від 26 червня 2013 року про доступ до діяльності кредитних установ і пруденційний нагляд за кредитними установами та інвестиційними фірмами, внесення змін до Директиви 2002/87/ЄС і скасування директив 2006/48/ЄС та 2006/49/ЄС ([OБ L 176, 27.06.2013, с. 338](#)).»;

(38) статтю 58(2) доповнити підпараграфом такого змісту:

«Держави-члени повинні забезпечити виявлення компетентними органами порушень, щодо яких застосовуються кримінальні санкції, та своєчасно інформувати про це правоохоронні органи.»

(39) До статті 61 внести такі зміни:

(a) параграф 1 викласти у такій редакції:

«1. Держави-члени повинні забезпечити створення компетентними органами, а також, у відповідних випадках, саморегульованими органами, ефективних і надійних механізмів для сприяння надання компетентним органам, а також, у відповідних випадках, саморегульованим органам, інформації стосовно потенційних або наявних порушень національного права, що транспонує цю Директиву.

З цією метою, вони повинні створити один або більше безпечних каналів комунікації для осіб для здійснення повідомлень, зазначених у першому підпараграфі. Такі канали повинні забезпечити, щоб особи, які надають інформацію, були відомі лише компетентним органам й, у відповідних випадках, саморегульованим органам.»;

(b) параграф 3 доповнити підпараграфами такого змісту:

«Держави-члени повинні забезпечити юридичний захист осіб, включаючи працівників і представників зобов'язаної особи, що надають внутрішнє повідомлення або повідомлення органу фінансової розвідки про підозру відмивання грошей або фінансування тероризму, від загроз, помсти або ворожих дій, зокрема, від несприятливих або дискримінаційних дій на робочому місці.

Держави-члени повинні забезпечити, щоб особи, які знаходяться під небезпекою загроз, ворожих дій, або несприятливих або дискримінаційних дій на робочому місці через внутрішнє повідомлення або повідомлення органу фінансової розвідки про підозру відмивання грошей або фінансування тероризму, мали право безпечним чином подати скаргу до відповідних компетентних органів. Без обмеження конфіденційності інформації, зібраної органами фінансової розвідки, держави-члени повинні також забезпечити, щоб зазначені особи мали право на ефективний засіб захисту їхніх прав, передбачених цим параграфом.»;

(40) додати таку статтю:

«Стаття 64a

1. Комісії надає допомогу Комітет з питань запобігання відмиванню грошей та фінансуванню тероризму («комітет»), зазначений у статті 23 Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 2015/847 (⁽¹¹⁾). Такий комітет є комітетом у розумінні Регламенту (ЄС) № 182/2011 (⁽¹²⁾).

2. У разі покликання на цей параграф застосовують статтю 5 Регламенту (ЄС) № 182/2011.

⁽¹¹⁾ Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2015/847 від 20 травня 2015 року про інформацію, що супроводжує грошові перекази, та про скасування Регламенту (ЄС) № 1781/2006 ([OБ L 141, 05.06.2015, с. 1](#)).»

⁽¹²⁾ Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 182/2011 від 16 лютого 2011 року про встановлення правил і загальних принципів стосовно механізмів контролю державами-членами здійснення Комісією виконавчих повноважень ([OБ L 55, 28.02.2011, с. 13](#)).»;

(41) Статтю 65 викласти у такій редакції:

«Стаття 65

1. До 11 січня 2022 року і кожні три роки після цього Комісія повинна скласти звіт про імплементацію цієї Директиви та подавати його до Європейського Парламенту та Ради.

Такий звіт повинен включати, зокрема:

- (a) дані щодо прийнятих конкретних заходів і механізмів, створених на рівні Союзу та держав-членів для запобігання та вирішення проблем, що виникають, і нових подій, що становлять загрозу фінансовій системі Союзу;
- (b) подальші заходи, вжиті на рівні Союзу та держав-членів на основі повідомлених їм проблем, в тому числі скарг, пов'язаних із національним правом, що перешкоджає здійсненню наглядових і слідчих повноважень компетентних і саморегульованих органів;
- (c) дані про наявність відповідної інформації для компетентних органів і органів фінансової розвідки держав-членів для запобігання застосуванню фінансової систем для цілей відмивання грошей і боротьби з тероризмом;
- (d) дані про міжнародну співпрацю та обмін даними між компетентними органами та органами фінансової розвідки;
- (e) дані про необхідні дії Комісії для перевірки вжиття державами-членами заходів відповідно до цієї Директиви, оцінювання проблем, що виникають, та змін у державах-членах;
- (f) аналіз доцільності конкретних заходів і механізмів на рівні Союзу і держав-членів щодо можливостей збору та доступу до корисної інформації про бенефіціарних власників корпоративних та інших юридичних осіб, створених за межами Союзу, та пропорційності заходів, зазначених у пункті (b) статті 20;
- (g) оцінку дотримання фундаментальних прав і принципів, визнаних Хартією фундаментальних прав Європейського Союзу.

Перший звіт, який повинен бути опублікований до 11 січня 2022 року, повинен супроводжуватися, за необхідності, відповідними законодавчими пропозиціями, включаючи, у відповідних випадках, щодо віртуальних валют, повноважень щодо створення та ведення центральної бази даних для реєстрації користувачів і адрес електронних гаманців, доступних органам фінансової розвідки, а також формами самостійного представлення декларацій користувачами віртуальних валют, і вдосконалення співпраці між Офісами з повернення активів держав-членів і застосування на основі ризику заходів, зазначених у пункті (b) статті 20.

2. До 1 червня 2019 року Комісія повинна оцінити рамки співпраці органів фінансової розвідки з третіми країнами і можливість для вдосконалення співпраці між органами фінансової розвідки у Союзі, включаючи можливість створення механізму координації і підтримки.

3. Комісія повинна за потреби надавати Європейському Парламенту і Раді звіт для оцінювання необхідності й пропорційності зниження відсотка щодо визначення бенефіціарних власників юридичних осіб у світлі будь-якої рекомендації, наданої в цьому контексті міжнародними організаціями і суб'єктами нормотворчості з компетенцією в сфері запобігання відмиванню грошей і боротьби з фінансуванням тероризму, після здійснення нової оцінки, і за потреби подати законодавчу пропозицію.

(42) у статті 67 параграф 1 викласти у такій редакції:

«1. Держави-члени ухвалюють закони, підзаконні акти та адміністративні положення, необхідні для виконання цієї Директиви, до 26 червня 2017 року.

Держави-члени повинні застосовувати статтю 12(3) станом на 10 липня 2020 року.

Держави-члени повинні створити реєстри, зазначені у статті 30, до 10 січня 2020 року, реєстри, зазначені у статті 31, до 10 березня 2020 року, і центральні автоматизовані механізми, зазначені у статті 32а, до 10 вересня 2020 року.

Комісія повинна забезпечити взаємозв'язок реєстрів, зазначених у статтях 30 і 31 у взаємодії з державами-членами до 10 березня 2021 року.

Держави-члени повинні своєчасно повідомити Комісії текст заходів, зазначених у цьому параграфі.

Якщо держави-члени ухвалюють ці заходи, вони повинні містити покликання на цю Директиву або супроводжуватися таким покликанням у разі їх офіційної публікації. Методи здійснення такого покликання визначають держави-члени.»;

(43) у додатку II, пункті (3), вступну частину викласти у такій редакції:

«(3) Географічні фактори ризику — реєстрація, заснування, місце проживання в:»;

(44) До додатка III внести такі зміни:

(a) пункт (1) доповнити пунктом такого змісту:

«(g) клієнт є громадянином третьої країни, який подає заявку на отримання права на проживання або громадянства у державі-члені в обмін на переміщення капіталу, придбання власності чи державних облигацій або інвестиції в корпоративних осіб у зазначеній державі-члені.»;

(b) до пункту (2) внести такі зміни:

(i) пункт (c) викласти у такій редакції:

«(c) дистанційні ділові відносини або транзакції без певних гарантій, таких як засоби електронної ідентифікації, відповідні довірчі послуги, що визначені в Регламенті (ЄС) № 910/2014, або будь-який інший безпечний, дистанційний або електронний процес ідентифікації, регульований, визнаний або прийнятий відповідними національними органами;»;

(ii) додати такий пункт:

«(f) транзакції, пов'язані з нафтою, зброєю, дорогоцінними металами, тютюновими виробами, культурними предметами та іншими предметами, які мають археологічне, історичне, культурне та релігійне значення або рідкісну наукову цінність, а також слоновою кісткою та захищеними видами тварин.».

Стаття 2

Зміни до Директиви 2009/138/ЄС

Статтю 68(1), пункт (b), Директиви 2009/138/ЄС доповнити пунктом такого змісту:

«(iv) органи, відповідальні за нагляд за зобов'язаними суб'єктами, переліченими у пунктах (1) і (2) статті 2(1) Директиви Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2015/849_(*13), щодо відповідності зазначеній Директиві;

Стаття 3

Зміни до Директиви 2013/36/ЄС

У першому параграфі статті 56 Директиви 2013/36/ЄС додати такий пункт:

«(g) органи, відповідальні за нагляд за зобов'язаними суб'єктами, переліченими у пунктах (1) і (2) статті 2(1) Директиви Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2015/849_(*14), щодо відповідності зазначеній Директиві.

Стаття 4

Транспозиція

1. Держави-члени повинні ввести в дію закони, підзаконні нормативно-правові акти та адміністративні положення, необхідні для дотримання вимог цієї Директиви, до 10 січня 2020 року. Вони негайно надсилають текст таких положень Комісії.

Якщо держави-члени ухвалюють такі інструменти, вони повинні містити покликання на цю Директиву або супроводжуватися таким покликанням у разі їх офіційної публікації.

2. Держави-члени повідомляють Комісії текст основних положень національного законодавства, ухваленого у сфері, що охоплюється цією Директивою.

Стаття 5

Набуття чинності

Ця Директива набуває чинності на двадцятий день після її публікації в *Офіційному віснику Європейського Союзу*.

Стаття 6

Адресати

Цю Директиву адресовано державам-членам.

Вчинено у Страсбурзі 30 травня 2018 року.

За Європейський Парламент

Президент

A. TAJANI

(¹) [ОВ С 459, 09.12.2016, с. 3.](#)

(²) [ОВ С 34, 02.02.2017, с. 121.](#)

(³) Позиція Європейського Парламенту від 19 квітня 2018 року (ще не опубліковано в Офіційному віснику) та рішення Ради від 14 травня 2018 року.

(⁴) Директива Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2015/849 від 20 травня 2015 року про запобігання використанню фінансової системи для відмивання грошей або фінансування тероризму, про внесення змін до Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 648/2012 та про скасування Директиви Європейського Парламенту і Ради 2005/60/ЄС і Директиви Ради і Комісії 2006/70/ЄС ([ОВ L 141, 05.06.2015, с. 73.](#))

(⁵) Директива Європейського Парламенту і Ради 2009/110/ЄС від 16 вересня 2009 року про започаткування та здійснення діяльності установами-емітентами електронних грошей і пруденційний нагляд за ними, про внесення змін до Директив 2005/60/ЄС і 2006/48/ЄС і про скасування Директиви 2000/46/ЄС ([ОВ L 267, 10.10.2009, с. 7.](#))

(⁶) Директива Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2015/2366 від 25 листопада 2015 року про платіжні послуги на внутрішньому ринку, про внесення змін до Директив 2002/65/ЄС, 2009/110/ЄС і 2013/36/ЄС і Регламенту (ЄС) № 1093/2010 та про скасування Директиви 2007/64/ЄС ([ОВ L 337, 23.12.2015, с. 35.](#))

(⁷) Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 910/2014 від 23 липня 2014 року про електронну ідентифікацію і довірчі послуги для електронних транзакцій на внутрішньому ринку та про скасування Директиви 1999/93/ЄС ([ОВ L 257, 28.08.2014, с. 73.](#))

(⁸) Директива Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2017/1132 від 14 червня 2017 року про деякі питання корпоративного права ([ОВ L 169, 30.06.2017, с. 46.](#))

(⁹) Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 182/2011 від 16 лютого 2011 року про встановлення правил і загальних принципів щодо механізмів контролю державами-членами здійснення Комісією виконавчих повноважень ([ОВ L 55, 28.02.2011, с. 13.](#))

(¹⁰) Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2016/679 від 27 квітня 2016 року про захист фізичних осіб у зв'язку з опрацюванням персональних даних, про вільний рух таких даних та про скасування Директиви 95/46/ЄС (Загальний регламент про захист даних) ([ОВ L 119, 04.05.2016, с. 1.](#))

(¹¹) Директива Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2016/680 від 27 квітня 2016 року про захист фізичних осіб стосовно опрацювання персональних даних компетентними органами для цілей запобігання, розслідування, виявлення або кримінального переслідування злочинів або виконання покарань у кримінальних справах, і про вільний обіг таких даних, а також скасування Рамкового рішення Ради 2008/977/ЮВС ([ОВ L 119, 04.05.2016, с. 89.](#))

(¹²) [ОВ С 369, 17.12.2011, с. 14.](#)

(¹³) Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 45/2001 від 18 грудня 2000 року про захист фізичних осіб у зв'язку з опрацюванням персональних даних установами та органами Співтовариства і про вільний рух таких даних ([ОВ L 8, 12.01.2001, с. 1.](#))

(¹⁴) [ОВ С 85, 18.03.2017, с. 3.](#)
